

Lagrådsremiss

Erkännande och verkställighet av utevarodomar inom Europeiska unionen

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 25 april 2013

Beatrice Ask

Karin Walberg
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen lämnas förslag till lagändringar som krävs för att genomföra delar av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar. Med begreppet utevarodom avses att beskriva att personen i fråga inte var personligen närvarande vid den förhandling som resulterade i den dom eller det beslut som är föremål för verkställighet. Rambeslutet syftar till att stärka den enskildes rättssäkerhet samt att förenkla och effektivisera det rättsliga samarbetet.

Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändrar i fem andra redan antagna rambeslut som reglerar det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna i EU, bl.a. arresteringsorderrambeslutet. Dessa fem rambeslut reglerar på olika sätt när en medlemsstat ska erkänna och verkställa en annan stats utevarodom. Det har visat sig utgöra ett hinder för det rättsliga samarbetet att frågan om utevarodomar inte är konsekvent reglerad. Avsikten med rambeslutet om verkställighet av utevarodomar är därför att åstadkomma en så likartad reglering som möjligt. På så sätt tydliggörs vilka utevarodomar som kan verkställas över gränserna. Rambeslutet syftar däremot inte till att harmonisera nationella regler om när en utevarodom får meddelas.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2014.

Innehållsförteckning

1	Beslut	4
2	Lagtext	5
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen	8
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen	10
3	Ärendet och dess beredning	12
4	Bakgrund.....	13
4.1	Det straffrättsliga samarbetet inom EU och principen om ömsesidigt erkännande	13
4.2	Den ursprungliga regleringen avseende utevaro i rambesluten om ömsesidigt erkännande av domar och beslut	14
4.3	Det svenska genomförandet av rambesluten	14
4.3.1	Arresteringsorderrambeslutet	14
4.3.2	Rambeslutet om verkställighet av bötesstraff	15
4.3.3	Rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande.....	15
4.3.4	Rambesluten om överförande av frihetsberövande påföljder och om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder	16
5	Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar	16
5.1	Rambeslutets terminologi och syfte	16
5.2	Rambeslutets huvudsakliga innehåll	17
6	Överväganden och förslag	19
6.1	Sverige som utfärdande stat	19
6.2	Sverige som verkställande stat	25
7	Förslagets konsekvenser	29
8	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	29
9	Författningskommentar	30
9.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder	30
9.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen	32

9.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen	33
Bilaga 1	Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar	35
Bilaga 2	Arresteringsorderrambeslutet	48
Bilaga 3	Rambeslutet om verkställighet av bötesstraff	66
Bilaga 4	Rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande	81
Bilaga 5	Promemorians lagförslag	101
Bilaga 6	Förteckning över remissinstanserna	108

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder,

2. lag om ändring i lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen,

3. lag om ändring i lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder

dels att 3 kap. 1 § ska upphöra att gälla,

dels att 1 kap. 1 §, 2 kap. 3 § och 5 kap. 6 § ska ha följande lydelse,

dels att rubriken till 3 kap. ska lyda ”Särskilda villkor för överlämnande av svenska medborgare”.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna. Lagen tillämpas inte i förhållande till en medlemsstat om Europeiska unionen genom ett särskilt beslut har avbrutit tillämpningen av rambeslutet i förhållande till den staten.

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF*¹. Lagen tillämpas inte i förhållande till en medlemsstat om Europeiska unionen genom ett särskilt beslut har avbrutit tillämpningen av rambeslutet i förhållande till den staten.

I detta kapitel finns allmänna bestämmelser om en arresteringsorder.

I 2 kap. finns bestämmelser om förutsättningar för överlämnande.

I 3 kap. finns bestämmelser om särskilda villkor för överlämnande.

I 3 kap. finns bestämmelser om särskilda villkor för överlämnande *av svenska medborgare*.

I 4 kap. finns bestämmelser om utredning och tvångsmedel vid det inledande förfarandet samt bestämmelser om att lagen i vissa fall inte *skall* tillämpas i förhållande till Danmark och Finland.

I 4 kap. finns bestämmelser om utredning och tvångsmedel vid det inledande förfarandet samt bestämmelser om att lagen i vissa fall inte *ska* tillämpas i förhållande till Danmark och Finland.

¹EUT L 81, 27.3.2009, s. 24 (Celex 32009F0299).

I 5 kap. finns bestämmelser om beslutsförfarandet vid överlämnande.

I 6 kap. finns bestämmelser om verkställighet av ett beslut om överlämnande och om beslut om bl.a. utvidgat överlämnande.

I 7 kap. finns bestämmelser om överförande av en frihetsberövande påföljd till Sverige.

I 8 kap. finns bestämmelser om återförande av personer som har överlämnats till Sverige och om tillstånd till transport genom Sverige.

2 kap.

3 §

Överlämnande får inte beviljas

1. om en begäran, trots att den utfärdande myndigheten har beretts tillfälle att inkomma med komplettering, till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande,

2. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt 3 kap. 1 och 2 §§ krävs för att överlämnande *skall* få beviljas,

3. om den eftersökte enligt 5 kap. 4 § *skall* överlämnas till en annan medlemsstat,

4. om den eftersökte *skall* utlämnas för brott eller om han eller hon *skall* överlämnas enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen, *eller*

5. om det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har uppställts vid utlämning eller överlämnande till Sverige.

2. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt 3 kap. 2 § krävs för att överlämnande *ska* få beviljas,

3. om den eftersökte enligt 5 kap. 4 § *ska* överlämnas till en annan medlemsstat,

4. om den eftersökte *ska* utlämnas för brott eller om han eller hon *ska* överlämnas enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen,

5. om det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har uppställts vid utlämning eller överlämnande till Sverige, *eller*

6. om det avser verkställighet av en frihetsberövande påföljd som har dömts ut efter en förhandling där den eftersökte inte var personligen närvarande och om den utfärdande myndigheten inte har bekräftat att något av villkoren i artikel 4a.1 i rambeslutet är uppfyllt.

5 kap.

6 §

Om garantier som avses i 3 kap. 1 och 2 §§ har lämnats av en utländsk myndighet, *skall* rätten i beslutet om överlämnande ange att

Om garantier som avses i 3 kap. 2 § har lämnats av en utländsk myndighet, *ska* rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett

det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som enligt 4 kap. 7 § har tagits i beslag *skall* om möjligt meddelas av rätten i samband med beslutet i fråga om överlämnande av den eftersökte.

villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som enligt 4 kap. 7 § har tagits i beslag *ska* om möjligt meddelas av rätten i samband med beslutet i fråga om överlämnande av den eftersökte.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2014.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 1 § och 3 kap. 11 § lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff.

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF*¹.

3 kap.

11 §

En verkställbarhetsförklaring får inte meddelas

1. om det för samma gärning meddelats dom eller beslut i Sverige eller i en annan stat och domen eller beslutet i den andra staten, vid ett fällande avgörande, har verkställts,

2. om gärningen helt eller delvis begåtts i Sverige och den inte motsvarar brott enligt svensk lag eller om en tillämpning av 35 kap. 7 § brottsbalken innebär att preskription inträtt,

3. om den dömden inte hade fyllt 15 år när brottet begicks,

4. om en sådan förklaring inte skulle vara förenlig med bestämmelser om immunitet,

5. om bötesstraffet har beslutats efter ett skriftligt förfarande och intyget *inte anger* att den dömden personligen eller genom behörigt ombud underrättats om sin rätt att bestrida samt om tidsfristen för detta, eller

6. om bötesstraffet har meddelats *vid en rättegång* där den dömden *personligen inte inställt sig och intyget inte anger att denne personligen eller genom*

5. om bötesstraffet har beslutats efter ett skriftligt förfarande och *det inte har bekräftats i* intyget att den dömden personligen eller genom behörigt ombud underrättats om sin rätt att bestrida samt om tidsfristen för detta, eller

6. om bötesstraffet har meddelats *efter en förhandling* där den dömden *inte var personligen närvarande och om det inte har bekräftats i intyget att något av*

¹EUT L 81, 27.3.2009, s. 24 (Celex 32009F0299).

*behörigt ombud informeras om villkoren i artikel 7.2 i-j i
förfarandet eller att den dömda rambeslutet är uppfyllt.
har förklarat att han eller hon inte
motsätter sig bötesstraffet.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2014.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen

Häri genom föreskrivs att 1 kap. 1 § och 3 kap. 11 § lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande.

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande, *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF*¹.

3 kap.

11 §

En verkställbarhetsförklaring får utöver vad som anges i 10 § inte meddelas om

1. det för samma gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande har meddelats dom eller beslut i Sverige eller i en annan stat och domen eller beslutet i den andra staten, vid ett fällande avgörande, har verkställts,

2. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan svensk lag har meddelats beslut att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för beslutet om förverkande,

3. en sådan förklaring inte skulle vara förenlig med bestämmelser om immunitet och privilegier,

4. beslutet om förverkande har meddelats *vid en rättegång* där den mot vilken beslutet riktar sig inte varit närvarande och det av intyget *inte framgår*

– att denne personligen eller genom behörigt ombud informerats om rättegången, eller

– att denne har meddelat att beslutet inte bestrids, eller

4. beslutet om förverkande har meddelats *efter en förhandling* där den mot vilken beslutet riktar sig inte var personligen närvarande och om det inte har bekräftats i intyget att något av villkoren i artikel 8.2 e i rambeslutet är uppfyllt, eller

¹EUT L 81, 27.3.2009, s. 24 (Celex 32009F0299).

5. den gärning, som ligger till grund för beslutet om förverkande, helt eller delvis har begåtts i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag eller preskription har inträtt enligt 36 kap. 15 § brottsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2014.

3 Ärendet och dess beredning

Den 26 februari 2009 antogs rådets rambeslut 2009/299/RIF om ändring av rambesluten 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen (rambeslutet om verkställighet av utevarodomar, EUT L 81, 27.3.2009, s. 24). Innan rambeslutet antogs hade riksdagen den 12 november 2008 godkänt ett utkast till rambeslut (prop. 2008/09:20, bet. 2008/09:JuU9, rskr. 2008/09:31). Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar finns intaget som *bilaga 1*.

Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändrar vissa bestämmelser i följande fem rambeslut:

- 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (arresteringsorderrambeslutet, EGT L 190, 18.7.2002, s. 1),
- 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (rambeslutet om verkställighet av bötesstraff, EUT L 76, 22.3.2005, s. 16),
- 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande (rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande, EUT L 328, 24.11.2006, s. 59),
- 2008/909/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (rambeslutet om överförande av frihetsberövande påföljder, EUT L 327, 5.12.2008, s. 27) och
- 2008/947/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder (rambeslutet om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder, EUT L 337, 16.12.2008 s. 102).

Rambeslutet om överförande av frihetsberövande påföljder och rambeslutet om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder har ännu inte genomförts i svensk rätt. Deras genomförande behandlas i betänkandet Internationell straffverkställighet (SOU 2013:21), vilket för närvarande bereds inom Regeringskansliet. I detta ärende behandlas därför endast förslag till lagstiftning för genomförande av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar i de delar det ändrar i arresteringsorderrambeslutet, rambeslutet om verkställighet av bötesstraff samt rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande. Dessa tre rambeslut finns intagna som *bilagorna 2-4*.

Inom Justitiedepartementet har det utarbetats en promemoria, Erkännande och verkställighet av utevarodomar inom Europeiska unionen (Ds 2012:53). I promemorian föreslås ändringar i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder, lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen och lagen (2011:423) om

erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 5*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 6*. En sammanställning av remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (dnr Ju2012/7665/BIRS).

4 Bakgrund

4.1 Det straffrättsliga samarbetet inom EU och principen om ömsesidigt erkännande

Det internationella straffrättsliga samarbetet innebär att stater bistår varandra i pågående brottsutredningar eller inför och under rättegångar i brottmål, men också att en stat hjälper en annan stat med att verkställa en straffrättslig påföljd eller ett beslut om särskild rättsverkan av brott. Det straffrättsliga samarbetet innebär traditionellt att en stat ansöker om hjälp med en viss åtgärd hos en annan stat, varefter den sistnämnda staten beslutar om åtgärden ska vidtas eller inte.

Inom EU pågår ett omfattande arbete med att ersätta denna traditionella form av mellanstatligt samarbete med ett samarbete som bygger på principen om ömsesidigt erkännande av domar och beslut. Principen har som utgångspunkt att medlemsstaterna inte ska ifrågasätta varandras domar och beslut utan i stället direkt verkställa dem, trots eventuella olikheter i medlemsstaternas materiella och processuella reglering. Den verkställande staten får endast göra en formaliserad och begränsad prövning av om domen eller beslutet ska erkännas och verkställas. Genom att erkänna och verkställa domar och beslut utan någon ytterligare materiell prövning uppnås ett enklare, snabbare och effektivare samarbete.

Med dessa utgångspunkter har ett antal rättsakter förhandlats fram inom EU. Den första rättsakt som antogs var arresteringsorder-rambeslutet. Rambeslutet ersätter den utlämningsreglering som tidigare gällde mellan medlemsstaterna.

Därefter har flera rättsakter antagits som grundas på principen om ömsesidigt erkännande, varav flertalet rört verkställighet av domar och slutliga beslut. De första av dessa var rambesluten om verkställighet av bötesstraff och om verkställighet av beslut om förverkande. Rambesluten innebär att bötesstraff och beslut om förverkande som meddelats i en medlemsstat ska kunna verkställas i en annan medlemsstat.

Vidare har rådet antagit rambesluten om överförande av frihetsberövande påföljder och om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder. Dessa rambeslut skapar möjligheter för en dömd person att kunna verkställa påföljden i sitt hemland.

I avsnitt 4.3 redogörs närmare för det svenska genomförandet av dessa rättsakter.

4.2 Den ursprungliga regleringen avseende utevaror i rambesluten om ömsesidigt erkännande av domar och beslut

I alla de rambeslut som redogjorts för i föregående avsnitt finns bestämmelser som gör det möjligt för den verkställande staten att under vissa förutsättningar vägra erkännande och verkställighet på grund av att domen eller beslutet har meddelats efter en förhandling där den dömde inte var närvarande.

Enligt artikel 5.1 i arresteringsorderrambeslutet kan den verkställande myndigheten uppställa villkor om att den dömde ska ges möjlighet till en förnyad prövning och vid denna ha rätt att närvara, i de fall den eftersökte i den utfärdande medlemsstaten har dömts utan att ha varit personligen närvarande vid förhandlingen och inte heller personligen varit kallad till denna. Lämnas ingen sådan garanti får ett överlämnande vägras.

I rambesluten om verkställighet av bötesstraff respektive beslut om förverkande finns det bestämmelser som innebär att den verkställande staten kan vägra verkställighet om bötesstraffet (artikel 7.2 g) eller beslutet om förverkande (artikel 8.2 e) har meddelats efter en förhandling i den dömdes utevaro. Bestämmelserna skiljer sig åt i viss mån men innebär i huvudsak att verkställighet kan vägras om inte den utfärdande myndigheten intygar att personen eller behörig företrädare för denne underrättats om förhandlingen alternativt att personen har uppgett att han eller hon inte bestrider bötesstraffet eller beslutet om förverkande.

I rambeslutet om överförande av frihetsberövande påföljder anges att den verkställande myndigheten får vägra att erkänna en dom och verkställa en påföljd när det är fråga om en utevarodom (artikel 9.1 i). Det får dock inte ske om den utfärdande myndigheten i intyget angett att personen kallats personligen eller via en behörig företrädare underrättats om tid och plats för den förhandling som ledde till att domen meddelades i personens frånvaro, eller att personen har meddelat att han eller hon inte bestrider saken. En likalydande bestämmelse återfinns i artikel 11.1 h i rambeslutet om övervakning av icke frihetsberövande påföljder.

4.3 Det svenska genomförandet av rambesluten

4.3.1 Arresteringsorderrambeslutet

Arresteringsorderrambeslutet har genomförts i svensk rätt genom lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder (prop. 2003/04:7, bet. 2003/04:JuU8, rskr. 2003/04:107) och förordningen (2003:1178) om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder. En europeisk arresteringsorder innebär en begäran om att en annan medlemsstat ska gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av en frihetsberövande påföljd. I lagen anges de närmare förutsättningarna och villkoren för ett sådant överlämnande från Sverige. Där anges ett antal vägransgrunder, vars tillämpning kan medföra att något överlämnande

inte sker. Vidare finns bestämmelser som innebär att Sverige i vissa situationer kan ställa upp särskilda villkor gentemot den utfärdande staten innan ett överlämnande sker. Beslut i fråga om överlämnande fattas av domstol.

Om överlämnandet avser verkställighet av en utevarodom anges i 3 kap. 1 § lagen om en europeisk arresteringsorder att överlämnande får beviljas endast om den utfärdande myndigheten lämnar garantier om att den eftersökte kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning i den utfärdande medlemsstaten och att där bli dömd efter en rättegång vid vilken han eller hon har möjlighet att närvara. Lämnas inga sådana garantier är det hinder mot överlämnande enligt 2 kap. 3 § 2 samma lag.

4.3.2 Rambeslutet om verkställighet av bötesstraff

Rambeslutet om verkställighet av bötesstraff har genomförts i svensk rätt genom lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen (prop. 2008/09:218, bet. 2009/10:JuU3, rskr. 2009/10:33). Lagen omfattar såväl svenska bötesstraff som sänds över till en annan stat inom EU för verkställighet, som bötesstraff som översänds från en annan medlemsstat till Sverige för verkställighet.

Med svenska bötesstraff avses enligt 1 kap. 2 § böter enligt 25 kap. brottsbalken och företagsbot enligt 36 kap. samma balk samt beslut om rättegångskostnader och avgift enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond. I 1 kap. 3 § anges vad som är att anses som ett utländskt bötesstraff. Kronofogdemyndigheten i Sverige är behörig att ansöka om verkställighet av svenska böter utomlands (2 kap. 1 §). Detta kan bli aktuellt bl.a. om tillgångar finns i en annan medlemsstat och det kan antas att det finns fördelar med en indrivning i den staten. Det är samma myndighet som också är behörig att pröva om utländska bötesstraff ska erkännas och verkställas i Sverige (3 kap. 4 §). Om Kronofogdemyndigheten finner att förutsättningar föreligger att erkänna och verkställa ett utländskt bötesstraff meddelas en s.k. verkställbarhetsförklaring. Beslutet kan överklagas till allmän domstol.

Har ett utländskt bötesstraff meddelats i den dömdes utvaro får någon verkställbarhetsförklaring inte meddelas, om inte intyget anger att den dömda personligen eller genom behörigt ombud informerats om förfarandet eller att den dömda har förklarat att han eller hon inte motsätter sig bötesstraffet (3 kap. 11 § 6).

4.3.3 Rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande

Rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande har genomförts i svensk rätt genom lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen (prop. 2010/11:43, bet. 2010/11:JuU16, rskr. 2010/11:186). Lagen behandlar såväl när svenska beslut om förverkande sänds över till en annan medlemsstat för verkställighet där, som när utländska beslut om förverkande översänds till Sverige från en annan medlemsstat för verkställighet här.

På motsvarande sätt som vad gäller bötesstraff anges i 1 kap. 2 och 3 §§ vilka svenska respektive utländska beslut om förverkande som omfattas av lagen. Enligt 2 kap. 1 § är det Kronofogdemyndigheten i Sverige som är behörig att ansöka om verkställighet av svenska beslut om förverkande utomlands. Förutsättningarna för detta är likartade de som gäller för verkställighet av bötesstraff, bl.a. att den förverkade egendomen finns i en annan medlemsstat och att det kan antas att det finns fördelar med en verkställighet i den staten. Kronofogdemyndigheten är också behörig att pröva om utländska beslut om förverkande ska kunna erkännas och verkställas i Sverige (3 kap. 4 §). Om förutsättningar finns meddelas en s.k. verkställbarhetsförklaring. Kronofogdemyndighetens beslut kan överklagas till allmän domstol.

Har ett utländskt beslut om förverkande meddelats i den dömdes utearo får någon verkställbarhetsförklaring inte meddelas, om det inte av intyget framgår att den som beslutet riktar sig emot personligen eller genom behörigt ombud informerats om rättegången eller att han eller hon meddelat att beslutet inte bestrids (3 kap. 11 § 4).

I promemorian Erkännande och verkställighet av beslut om utvidgat förverkande inom Europeiska unionen (Ds 2012:51) föreslås att lagens tillämpningsområde ska utvidgas till att omfatta även beslut om utvidgat förverkande enligt 36 kap. 1 b § brottsbalken och motsvarande beslut som meddelats i en annan medlemsstat. Reglerna föreslås träda i kraft den 1 januari 2014. Promemorian bereds för närvarande i Regeringskansliet.

4.3.4 Rambesluten om överförande av frihetsberövande påföljder och om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder

I betänkandet Internationell straffverkställighet (SOU 2013:21) föreslås att rambesluten om överförande av frihetsberövande påföljder och om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder ska genomföras i svensk rätt genom införandet av två nya lagar. Samtidigt ska även rambeslutet om verkställighet av utevarodomar genomföras såvitt avser dessa båda rambeslut. Betänkandet bereds inom Regeringskansliet. De delar av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar som ändrar i rambesluten om överförande av frihetsberövande påföljder och om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder omfattas således inte av förevarande lagstiftningsärende.

5 Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar

5.1 Rambeslutets terminologi och syfte

I rambeslutet används inte termen *utevarodom*. Detta begrepp har olika innebörd i medlemsstaterna. För att undvika olika tolkningar har

rambeslutet en text som beskriver vad som faktiskt har föregått domen eller beslutet, dvs. att personen i fråga inte var personligen närvarande vid den förhandling som resulterade i den dom eller det beslut som är föremål för verkställighet. I den följande redogörelsen kommer dock för enkelhets skull uttrycket utevarodom att användas. Detta ska då förstås på det sätt som anges i rambeslutet.

Avsaknaden av en konsekvent behandling av utevarodomar i arresteringsorderrambeslutet samt i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff, om verkställighet av beslut om förverkande, om överförande av frihetsberövande påföljder och om erkännande och övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder komplicerar tillämpningen av dessa. Syftet med rambeslutet om verkställighet av utevarodomar är därför att förenkla samarbetet och att skapa en enhetlig reglering beträffande verkställighet av domar och beslut som meddelats i den dömdes utevaro. Rambeslutet är vidare tänkt att stärka de processuella rättigheterna för personer som är föremål för ett brottmålsförfarande samt underlätta det rättsliga samarbetet i brottmål och då särskilt förbättra ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden mellan EU:s medlemsstater (*artikel 1.1*). Rambeslutet påverkar inte medlemsstaternas skyldigheter att iakttä de grundläggande rättigheter och rättsprinciper som följer av artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (*artikel 1.2*).

En allmän utgångspunkt i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar är att de ändringar som föreslås i de fem aktuella rambeslutet endast syftar till att reglera när en behörig myndighet kan vägra att erkänna och verkställa en dom eller ett beslut. Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar skapar således en miniminivå för när en medlemsstat ska vara skyldig att verkställa en annan stats utevarodom. Däremot syftar rambeslutet inte till att harmonisera nationell rätt som reglerar under vilka förutsättningar en utevarodom får meddelas (*skäl 14*).

Utgångspunkten i rambeslutet är att verkställighet av en utevarodom får vägras om den utfärdande staten inte kan försäkra att något av de villkor som räknas upp i rambeslutet är uppfyllt.

5.2 Rambeslutets huvudsakliga innehåll

Rambeslutets materiella bestämmelser finns i *artiklarna 2–6*. Genom respektive artikel ändras nuvarande bestämmelser om utevarodomar i de fem berörda rambeslutet, dvs. arresteringsorderrambeslutet (*artikel 2*), rambeslutet om verkställighet av bötesstraff (*artikel 3*), rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande (*artikel 4*), rambeslutet om överförande av frihetsberövande påföljder (*artikel 5*) samt rambeslutet om övervakning av vissa icke frihetsberövande påföljder (*artikel 6*). Ändringarna omfattar såväl de materiella reglerna i respektive rambeslut som relevanta delar i de intyg som är bifogade rambeslutet och som utgör de formulär som ska användas när en medlemsstat sänder över en arresteringsorder respektive en dom eller ett beslut för erkännande och verkställighet till en annan stat. När det gäller arresteringsorderrambeslutet och rambeslutet om verkställighet av bötesstraff har vissa

tillägg, i förhållande till övriga rambeslut, gjorts mot bakgrund av de särskilda omständigheter som gäller för dessa rambeslut.

Utgångspunkten i artiklarna 2–6 är att verkställighet av en utevarodom får vägras om inte behörig myndighet i den utfärdande staten (den stat som meddelat domen eller beslutet) i det bifogade intyget har bekräftat att någon av de omständigheter eller villkor som räknas upp i rambeslutets artiklar är uppfyllda. Villkoren är alternativa, dvs. det räcker att ett av dessa villkor är uppfyllt för att den verkställande myndigheten ska vara förhindrad att avslå en verkställighet på denna grund (*skäl 6*). För att kraven på ett avgörande i utevaro ska vara uppfyllda ska den utfärdande myndigheten kunna intyga att den person som berörs:

- i god tid personligen kallats och därigenom underrättats om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet eller på annat sätt faktiskt underrättades om tid och plats för förhandlingen samt, i båda fallen, underrättades om att ett avgörande kunde meddelas i dennes utevaro, eller

- i vetskap om den planerade förhandlingen gett i uppdrag till ett juridiskt ombud, som utsetts av den berörda personen eller staten, att försvara honom eller henne vid förhandlingen, eller

- efter att ha delgetts avgörandet och underrättats om rätten till en ny prövning eller överklagande och om rätten att då få delta och få sakfrågan prövad, uttryckligen förklarat att han eller hon inte bestred avgörandet eller inte begärde en ny prövning eller överklagade inom den utsatta tidsramen.

I *skäl 7–11* återfinns vissa förklaringar och förtydliganden beträffande de ovan nämnda villkoren.

För arresteringsorderrambeslutet finns ytterligare ett villkor som den utfärdande myndigheten kan åberopa. Villkoret avser situationen då den berörda personen inte har delgetts en utevarodom. Den verkställande myndigheten får då inte vägra att överlämna den eftersökta personen om den utfärdande myndigheten försäkrar att denne efter överlämnandet utan dröjsmål kommer att delges avgörandet. Den eftersökta ska samtidigt underrättas om rätten att begära en ny prövning eller att överklaga avgörandet och om rätten att få delta och då få sakfrågan prövad samt underrättas om den tidsram som gäller för en ny prövning eller ett överklagande. I dessa fall har personen rätt att begära en kopia av avgörandet innan ett överlämnande får ske. När en person överlämnats med försäkran om att han eller hon kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning eller ett överklagande kan personen frihetsberövas i avvaktan på att prövningen eller överklagandet avgörs. Ett sådant frihetsberövande ska omprövas i enlighet med lagen i den utfärdande staten, antingen regelbundet eller på den berörda personens begäran, till dess att förfarandet för omprövning avslutats. I *skäl 12–13* finns vissa förtydliganden till bestämmelsen.

Även för rambeslutet om verkställighet av bötesstraff finns ytterligare en möjlighet för den utfärdande myndigheten att uppfylla villkoren för att ett bötesstraff som har beslutats i den berörde personens utevaro ska erkännas och verkställas av den andra staten. Verksällighet får enligt detta villkor inte vägras om den utfärdande myndigheten försäkrar att den berörda personen, efter att ha blivit informerad om förfarandena och möjligheten att närvara personligen vid förhandlingen, uttryckligen

avstått rätten till en muntlig förhandling och meddelat att han eller hon inte bestrider saken. Bestämmelsen i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff om straff som meddelats efter skriftliga förfaranden ändras inte i sak.

I *artiklarna 7–10* finns slutbestämmelser. Artikel 8.1 anger att rambeslutet ska vara genomfört i medlemsstaterna senast den 28 mars 2011, dvs. två år efter rambeslutets ikraftträdande. Artikel 8.2 anger vidare att från och med den i 8.1 nämnda tidpunkten ska utevarorambeslutet tillämpas vid erkännande och verkställighet av utevarodomar. En särskild övergångsbestämmelse har införts i artikel 8.3. Enligt den bestämmelsen kan en medlemsstat i samband med att rambeslutet antas, förklara att den staten kommer att ha svårt att leva upp till den tid för genomförande som anges i artikel 8.1 och att rambeslutet om utevarodomar i stället ska tillämpas från och med den 1 januari 2014 på utevarodomar från denna medlemsstat. Fram till de datum som anges i punkterna 1 och 3 kommer enligt artikel 8.4 nuvarande bestämmelser i de fem rambeslut där ändringar genomförs att gälla. Slutligen anges i artikel 9 att kommissionen senast den 28 mars 2014 ska upprätta en rapport om genomförandet i medlemsstaterna.

6 Överväganden och förslag

6.1 Sverige som utfärdande stat

Regeringens bedömning: Ett genomförande av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar medför inte något krav på eller behov av ändring i lag för de situationer när Sverige är utfärdande stat.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har inte haft något att erinra mot promemorians bedömning. *Kriminalvården* har anfört att myndigheten till följd av rambeslutet i vissa fall kommer att behöva kontrollera domstolens hantering, vilket kommer att medföra visst merarbete.

Skälen för regeringens bedömning

Svenska regler om utevarodomar

Bestämmelser i svensk rätt om den tilltalades skyldighet att närvara vid huvudförhandling samt i vilka fall ett mål ändå kan avgöras i hans eller hennes utevaro finns i rättegångsbalken. Utgångspunkten är enligt 21 kap. 2 § att den tilltalade ska närvara vid huvudförhandlingen i såväl tingsrätt som hovrätt. En sådan skyldighet finns dock inte om målet kan avgöras även om den tilltalade inte infinner sig vid huvudförhandlingen och närvaron kan antas vara utan betydelse för utredningen.

I 46 kap. 15 a § finns närmare bestämmelser om när ett brottmål kan avgöras trots att den tilltalade inte inställt sig till huvudförhandlingen. En första förutsättning är att den tilltalade enligt 45 kap. 9 § andra stycket delgetts rättsens stämning tillsammans med åklagarens stämningsansökan.

Vidare ska den tilltalade enligt 45 kap. 15 § andra stycket kallas till huvudförhandlingen, vilket kan ske i stämningen eller genom särskild kallelse. Särskild kallelse, men inte stämning och stämningsansökan, kan delges genom förenklad delgivning. Om ett mål kan komma att avgöras i den tilltalades utevaro ska den tilltalade i kallelsen till huvudförhandlingen erinras om detta. Vidare följer av 32 kap. 1 § att den tilltalade ska erhålla skälig tid att inställa sig vid rätten och när så behövs förbereda sig inför förhandlingen.

I 46 kap. 15 a § anges tre fall då ett mål kan avgöras i den tilltalades utevaro. Detta gäller även om den tilltalade inställt sig genom ombud. Ett generellt krav för samtliga tre situationer är att saken kan utredas tillfredsställande.

I det första fallet (första stycket 1) kan målet avgöras om det inte finns anledning att döma till annan påföljd än böter, fängelse i högst tre månader, villkorlig dom eller skyddstillsyn eller sådana påföljder i förening. Av andra stycket följer att med de påföljder som anges i bestämmelsen ska likställas ett förordnande enligt 34 kap. 1 § första stycket 1 brottsbalken, dvs. att tidigare utdömd påföljd ska avse även annat brott. Detta gäller dock inte om villkorligt medgiven frihet från fängelsestraff i samband med förordnandet förklaras förverkad i fråga om en strafftid som överstiger tre månader. Sammanfattningsvis är fängelse tre månader alltså den övre gräns som gäller. Om det i det enskilda fallet är aktuellt att döma ut ett längre straff eller förverka en längre villkorligt medgiven frihet kan detta inte ske i den berörda personens utevaro med stöd av aktuell bestämmelse.

I det andra fallet (första stycket 2) krävs det att den tilltalade delgetts stämning och avvikit eller håller sig undan på ett sådant sätt att han eller hon inte kan hämtas till huvudförhandling. Målet kan i dessa fall avgöras även om den tilltalade inte delgetts kallelse till huvudförhandlingen (tredje stycket). Vid tillämpning av denna bestämmelse finns det inte någon begränsning avseende vilken påföljd eller hur långt fängelsestraff som kan dömas ut. Kraven på att den tilltalade verkligen håller sig undan är dock högt ställda och bestämmelsen tillämpas sällan.

Även det sista fallet (första stycket 3) aktualiseras endast undantagsvis och avser situationer när den tilltalade lider av en så allvarlig psykisk störning att hans eller hennes närvaro inte är nödvändig. Även här kan ett längre fängelsestraff än tre månader dömas ut, utöver andra påföljder.

Möjligheterna att meddela beslut om särskild rättsverkan av brott eller ersättning för rättegångskostnader i den berörda personens utevaro följer de förutsättningar som ovan beskrivits. Förverkande kan även beslutas i särskild ordning enligt lagen (1986:1009) om förfarandet i vissa fall vid förverkande m.m. respektive lagen (2008:369) om förfarandet vid förverkande av utbyte av brottslig verksamhet i vissa fall.

Slutligen kan nämnas att det i betänkandet Brottmålsprocessen (SOU 2013:17), som för närvarande bereds i Regeringskansliet, bl.a. föreslås utökade möjligheter att avgöra mål i den tilltalades utevaro. Ändringarna föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Kräver rambeslutet ändring i lag?

En medlemsstat är inte skyldig att sända över en europeisk arresteringsorder, ett bötesstraff eller beslut om förverkande för verkställighet i en annan medlemsstat, utan de olika rambesluten erbjuder en möjlighet att göra det. Det är således upp till varje stat att, inom ramen för respektive rambesluts tillämpningsområde, avgöra när och under vilka förutsättningar nationella domar och beslut ska sändas över för verkställighet i en annan medlemsstat. Detta inkluderar även domar och beslut som meddelats i den berörda personens utvaro. Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändrar inte detta förhållande, utan syftar endast till att reglera när verkställighet får vägras i de fall då en utevarodom ligger till grund för en begäran om överlämnande eller verkställighet. Det är upp till varje medlemsstat att fastställa de kriterier som ska gälla för att kunna meddela en utevarodom i ett nationellt förfarande. Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar avser således inte att harmonisera nationell rätt när det gäller under vilka förutsättningar utevarodomar ska kunna meddelas.

Det kan mot denna bakgrund konstateras att det inte krävs någon ändring i lag för att Sverige, som utfärdande stat, ska leva upp till sina åtaganden enligt rambeslutet om verkställighet av utevarodomar.

Bör rambeslutet ändå leda till lagändringar?

Vid genomförandet av arresteringsorderrambeslutet och rambesluten om verkställighet av bötesstraff och om verkställighet av beslut om förverkande har en allmän utgångspunkt varit att svenska arresteringsordrar, domar och beslut i största möjliga utsträckning ska kunna verkställas i en annan medlemsstat. Samma utgångspunkt bör gälla när rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ska genomföras. En strävan är därför att svenska domar och beslut som meddelats i den berörda personens utvaro så långt som möjligt ska kunna ligga till grund för överlämnande till respektive verkställighet i en annan medlemsstat. Ett genomförande av aktuellt rambeslut skulle alltså kunna föranleda ett behov av ändringar i gällande svenska bestämmelser som reglerar under vilka förutsättningar en utevarodom kan meddelas, om det kan konstateras att verkställighet av svenska utevarodomar i alltför stor utsträckning riskerar att vägras av en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet.

Särskilt om en europeisk arresteringsorder

Av 4 § förordningen (2003:1178) om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder framgår att en svensk arresteringsorder kan utfärdas för verkställighet av en lagakraftvunnen dom på fängelse, rättspsykiatrisk vård eller sluten ungdomsvård. Kravet är att det rör sig om en frihetsberövande påföljd i minst fyra månader eller utan tidsbegränsning. Detta krav följer av artikel 2.1 i arresteringsorderrambeslutet.

En utevarodom som meddelats med stöd av 46 kap. 15 a § första stycket 1 rättegångsbalken får inte avse ett strängare straff än fängelse tre månader. Då utfärdandet av en europeisk arresteringsorder alltså förutsätter att en frihetsberövande påföljd om minst fyra månader har dömts ut kommer det inte att bli aktuellt att utfärda en europeisk

arresteringsorder avseende utevarodomar som tillkommit med stöd av denna bestämmelse.

Om en utevarodom meddelats med stöd av 46 kap. 15 a § första stycket 2 eller 3 och den berörda personen delgetts kallelse enligt bestämmelserna i 45 kap. rättegångsbalken kommer den svenska myndigheten, i enlighet med rambeslutet om verkställighet av utevarodomar, att kunna intyga att personen i fråga har underrättats om tid och plats för huvudförhandlingen och att målet kan komma att avgöras i hans eller hennes utevaro samt att skäligt rådrom getts (se artikel 2.1; punkt 1 a i den nya artikeln 4a i arresteringsorderrambeslutet). En annan medlemsstat kommer då inte kunna vägra överlämnande.

I 46 kap. 15 a § tredje stycket rättegångsbalken anges emellertid vidare att första stycket 2 får tillämpas även när den tilltalade inte delgetts kallelse till förhandlingen. I dessa fall kan den svenska myndigheten inte i enlighet med rambeslutet om verkställighet av utevarodomar intyga att personen i fråga har underrättats om tid och plats för förhandlingen. En medlemsstat kan då komma att vägra överlämnande, om inte något av de andra tillgängliga alternativen för att undvika avslag kan återopas.

Ett alternativ som rambeslutet ger är att den berörda personen i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud att försvara honom eller henne vid förhandlingen (se artikel 2.1; punkt 1 b i den nya artikeln 4a i arresteringsorderrambeslutet). Det är emellertid svårt att se en situation där detta alternativ kan användas för svenskt vidkommande.

Ett annat alternativ som anvisas i rambeslutet för att undvika avslag är om det intygas att den dömde delgetts beslutet och därigenom underrättats om rätten till en förnyad prövning eller rätten att överklaga, men att den rätten inte utnyttjades (se artikel 2.1; punkt 1 c i den nya artikeln 4a i arresteringsorderrambeslutet). Eftersom en svensk dom inte delges kommer detta alternativ i rambeslutet inte heller vara möjligt att återopa.

Slutligen finns beträffande en europeisk arresteringsorder möjligheten att undvika ett avslag om den utfärdande staten intygar att den dömde efter överlämnandet kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande samt inom vilka tidsramar personen i fråga måste begära en ny prövning eller överklaga (se artikel 2.1; punkt 1 d i den nya artikeln 4a i arresteringsorderrambeslutet). De svenska domar som kommer att bli aktuella för verkställighet kommer emellertid att ha vunnit laga kraft vid tidpunkten för utfärdande av arresteringsordern. Någon generell rättighet att få en förnyad prövning av en lagakraftvunnen dom finns inte enligt svensk rätt. Detta alternativ är således inte användbart för svenskt vidkommande. Därmed är inte heller punkten 3 i den nya artikeln 4a i arresteringsorderrambeslutet, som behandlar frågan om frihetsberövande i den utfärdande staten efter att ett överlämnande skett enligt nämnda villkor, aktuell att tillämpa för svensk del.

Det kan således konstateras att en svensk europeisk arresteringsorder kan komma att avslås när den underliggande domen är en utevarodom där den dömde inte delgetts kallelse till förhandlingen. Som *Kriminalvården* anfört torde det i vissa fall krävas att information om domstolens handläggning inhämtas för att säkerställa att en arresterings-

order kan bli korrekt ifyllt. Regeringen kan dock inte se att detta skulle innebära något merarbete av nämnevård betydelse jämfört med dagens situation (jfr nu gällande krav i artikel 5.1 i arresteringsorderrambeslutet).

Särskilt om bötesstraff och förverkande

Såväl bötesstraff enligt 25 kap. brottsbalken som företagsbot enligt 36 kap. samma balk samt avgifter till brottsofferfond och vissa rättegångskostnader kan verkställas i en annan medlemsstat (se 1 kap. 2 § lagen om verkställighet av bötesstraff). Även huvudparten av de beslut om förverkande som kan fattas enligt svenska regler kan bli föremål för verkställighet i en annan medlemsstat (se 1 kap. 2 § lagen om verkställighet av beslut om förverkande).

Har bötesstraffet eller förverkandet beslutats i en utevarodom som meddelats med stöd av 46 kap. 15 a § första stycket 1 rättegångsbalken, kommer en medlemsstat inte att kunna vägra verkställighet av domen eller beslutet, eftersom den svenska myndigheten i enlighet med rambeslutet om verkställighet av utevarodomar kan uppge i intyget att personen i fråga har underrättats om tid och plats för förhandlingen samt om att ett beslut kunde meddelas trots personens utevaro (se t.ex. artikel 3.1 b; den nya punkten i) i artikel 7.2 i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff). Kravet på att underrättelsen ska ha skett i god tid är i överensstämmelse med bestämmelsen i 32 kap. 1 § rättegångsbalken om erhållande av skäligt rådrom.

Om en utevarodom avseende böter eller förverkande meddelats med stöd av 46 kap. 15 a § första stycket 2 eller 3 rättegångsbalken och den dömde delgetts kallelse enligt bestämmelserna i 45 kap. rättegångsbalken kan en annan medlemsstat inte heller vägra verkställighet.

Om utevarodomen däremot meddelats enligt 46 kap. 15 a § första stycket 2 och den dömde inte delgetts kallelse till förhandlingen kan den svenska myndigheten, precis som ovan redovisats beträffande en europeisk arresteringsorder, inte intyga att personen i fråga har underrättats om tid och plats för förhandlingen. En medlemsstat kan då komma att vägra verkställighet, om inte något av de andra alternativen för att undvika att verkställighet vägras kan användas.

På samma sätt som beträffande en europeisk arresteringsorder kommer det i princip inte att vara möjligt för den svenska utfärdande myndigheten att intyga varken att den berörda personen i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud att försvara honom eller henne vid förhandlingen eller att personen delgetts beslutet och därigenom underrättats om rätten till en förnyad prövning eller rätten att överklaga, men att den rätten inte utnyttjades.

Beträffande bötesstraff som beslutats i den dömdes utevaro finns ytterligare ett villkor som den utfärdande staten kan åberopa, nämligen att den dömde delgetts underrättelse om förfarandet och möjligheterna att närvara vid en förhandling men uttryckligen av sagt sig rätten till en muntlig förhandling och angett att han eller hon inte bestrider saken (se artikel 3.1 b; som inför ett nytt led j) i artikel 7.2 i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff). Denna möjlighet torde dock normalt sett inte bli aktuell att använda för svensk del.

Det bör vidare nämnas att lagen om verkställighet av bötesstraff och lagen om verkställighet av beslut om förverkande omfattar vissa bötesstraff och beslut om förverkande som kan meddelas efter ett skriftligt förfarande, dvs. utan att någon förhandling har ägt rum. Rambeslutet om verkställighet av bötesstraff innehåller en särskild reglering avseende skriftliga förfaranden (artikel 7.2 g punkt i)). Bötesstraff som meddelats efter ett skriftligt förfarande hanteras i samarbetet med andra stater inte som utevarodomar och rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändrar inte förutsättningarna för att få ett sådant bötesstraff verkställt (se artikel 3.1 a med den nya lydelsen av artikel 7.2 g i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff). Rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande innehåller inte på motsvarande sätt någon uttrycklig reglering avseende skriftliga förfaranden. Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar medför inte någon förändring i detta avseende.

Sammanfattning och slutsats

Det torde vara och förbli relativt ovanligt att en svensk utevarodom över huvud taget ligger till grund för utfärdandet av en europeisk arresteringsorder. I flertalet fall meddelas svenska utevarodomar med stöd av reglerna i 46 kap. 15 a § första stycket 1 rättegångsbalken och straffets längd får då uppgå till fängelse högst tre månader. Då det krävs att det utdömda straffet uppgår till fängelse i minst fyra månader för att en europeisk arresteringsorder ska kunna utfärdas kommer det inte vara möjligt att utfärda en sådan order i dessa fall. Om det kan konstateras att den tilltalade avvikit eller håller sig undan är det i och för sig möjligt att döma till ett längre fängelsestraff än tre månader och därmed också att utfärda en europeisk arresteringsorder. Denna möjlighet används dock mycket sällan i praktiken. När det ändå sker kommer en svensk europeisk arresteringsorder inte att kunna avslås, förutom i de fall då den underliggande domen meddelats efter en förhandling som hållits utan att den dömde delgetts kallelse till förhandlingen. Dessa fall torde dock vara så ovanliga att de inte motiverar några författningsändringar.

Beträffande svenska bötesstraff och beslut om förverkande meddelade i utevaro kommer erkännande och verkställighet inte kunna vägras så länge den berörda personen delgetts kallelse till förhandlingen. När delgivning av kallelse till förhandling inte skett kommer verkställighet i och för sig att kunna vägras av en annan medlemsstat. De fall det på dessa grunder kan bli fråga om ett avslag torde dock vara så sällsynta att inte heller dessa motiverar några författningsändringar.

Sammanfattningsvis ger rambeslutet om verkställighet av utevarodomar inte skäl att ändra gällande rätt avseende när en dom eller ett beslut i Sverige får meddelas i den berörda personens utevaro.

6.2 Sverige som verkställande stat

Regeringens förslag: Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ska, i de delar som nu behandlas, genomföras genom ändringar i lagen om en europeisk arresteringsorder, lagen om verkställighet av bötesstraff och lagen om verkställighet av beslut om förverkande. I respektive lag ska en bestämmelse införas som innebär att verkställighet av en utevarodoma ska vägras, om den utfärdande myndigheten inte har bekräftat att något av villkoren som anges i de rambeslut som ligger till grund för lagarna, ändrade genom rambeslutet om verkställighet av utevarodomar, är uppfyllt.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker över lag promemorians förslag eller lämnar det utan erinran. *Kronofogdemyndigheten* och *Föreningen Sveriges Kronofogdar* har framhållit att det ur ett rättssäkerhetsperspektiv är viktigt att bestämmelserna utformas som obligatoriska vägransgrunder. *Nacka tingsrätt* har anfört att det bör övervägas att i första hand låta kriterierna för att vägra verkställighet framgå direkt av lagtexten i stället för genom hänvisningar till rambesluten. I andra hand bör, beträffande lagen om en europeisk arresteringsorder, hänvisningen begränsas till artikel 4a.1 punkterna a-d i arresteringsorderrambeslutet. *Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala Universitet* har anfört att det bör övervägas att, när det gäller böter och förverkande, låta den i rambesluten givna möjligheten att vägra verkställighet även när det översända intyget uppenbarligen inte motsvarar beslutet komma till uttryck i lagtexten.

Skälen för regeringens förslag

Inledande överväganden

Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändrar förutsättningarna för när en verkställande myndighet kan vägra överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder eller verkställighet av ett bötesstraff eller ett beslut om förverkande, när domen eller beslutet som ligger till grund för framställningen har meddelats efter en förhandling i den berörda personens utevaro.

De nya bestämmelserna i respektive rambeslut innebär inte att en medlemsstat måste vägra verkställighet även om det är möjligt. Varje medlemsstat avgör själv i vilken omfattning möjligheterna att vägra verkställighet med stöd av rambesluten ska användas. En medlemsstat kan alltså helt avstå från att i nationell rätt införa en vägransgrund som tar sikte på utevarodomar och ändå leva upp till de åtaganden som följer av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar.

I den lagstiftning som har genomfört de rambeslut som ändras genom rambeslutet om verkställighet av utevarodomar har bestämmelser införts som återspeglar rambeslutens ursprungliga regler om att vägra verkställighet vid utevarodomar. De svenska reglerna har utformats så att det är en skyldighet, inte bara en möjlighet, för behörig myndighet att vägra verkställighet om inte villkoren som rambesluten uppställer är

uppfyllda (se prop. 2003/04:7 s. 70 ff., prop. 2008/09:218 s. 52 och prop. 2010/11:43 s. 75).

Sverige bör även framöver säkerställa en hög nivå av rättssäkerhet för den enskilde. Därför bör möjligheterna som rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ger att vägra verkställighet när domen eller beslutet meddelats i den berörda personens utevaro användas fullt ut. Det innebär att ändringar behöver göras i lagen om en europeisk arresteringsorder, lagen om verkställighet av bötesstraff och lagen om verkställighet av beslut om förverkande. Regeringen anser, i likhet med *Kronofogdemyndigheten* och *Föreningen Sveriges Kronofogdar*, att bestämmelserna på samma sätt som i nuvarande lagstiftning ska utformas som obligatoriska vägansgrunder.

Lagen om en europeisk arresteringsorder

I 3 kap. 1 § lagen om en europeisk arresteringsorder finns regler som gäller för det fall överlämnande begärs för verkställighet av en frihetsberövande påföljd som har dömts ut efter en rättegång som hållits i den eftersöktes utevaro, utan att han eller hon har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för rättegången. Ett överlämnande får i sådana fall beviljas endast om den utfärdande myndigheten lämnar garantier om att den eftersökte kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning i den utfärdande staten och där bli dömd efter en rättegång vid vilken han eller hon har möjlighet att närvara. Det är den svenska domstolen som i det enskilda ärendet får avgöra om de lämnade garantierna är tillräckliga. Om tillräckliga garantier inte lämnas får ett överlämnande inte beviljas (2 kap. 3 § 2 samma lag).

De svenska reglernas nuvarande utformning, med krav på att vissa garantier ska lämnas, stämmer inte överens med artikel 2 i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar som inför en ny bestämmelse i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder (artikel 4a). Den nya bestämmelsen är utformad som en vägansgrund. Om den utfärdande myndigheten i arresteringsordern bekräftar att något av villkoren för ett avgörande i utevaro är uppfyllt får den verkställande myndigheten inte på denna grund vägra att överlämna den eftersökte personen. Några garantier behöver inte längre inhämtas. Ett genomförande av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar innebär således att ändringar behöver göras i lagen om en europeisk arresteringsorder.

Som *Nacka tingsrätt* påpekat är det tillräckligt att den nya bestämmelsen i lagen om en europeisk arresteringsorder hänvisar till punkten 1 i den nya artikel 4a i arresteringsorderrambeslutet. Resten av artikeln innehåller inga villkor som den utfärdande myndigheten kan åberopa. Punkten 2 i artikeln innebär att den verkställande myndigheten i vissa situationer är skyldig att förse den eftersökte med en kopia av domen. Detta kan regleras på annat sätt än genom lag (beträffande punkten 3, se avsnitt 6.1).

Lagen om verkställighet av bötesstraff

I 3 kap. 11 § lagen om verkställighet av bötesstraff anges vilka hinder som ska beaktas vid prövningen av om en verkställbarhetsförklaring ska

meddelas. Enligt bestämmelsens punkt 6 får en verkställbarhetsförklaring inte meddelas om böterna har dömts ut efter en rättegång som hållits i den dömdes utvaro och det inte i intyget anges att den dömda personligen eller via behörig företrädare underrättats om förfarandet eller den dömda meddelat att han eller hon inte motsätter sig bötesstraffet.

Enligt artikel 3 i rambeslutet om verkställighet av utvarodomar, som ändrar artikel 7.2 i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff, är de alternativt en utfärdande myndighet kan välja mellan annorlunda utformade än de som anges i nuvarande lagstiftning. Exempelvis anges som ett nytt villkor att den dömda faktiskt var medveten om tid och plats för förhandlingen och att det av kallelsen framgick att ett avgörande kunde meddelas även i den berörda personens utvaro. Vidare anges att om den dömda har låtit sig försvaras av ett ombud så ska han eller hon ha vetskap om den kommande förhandlingen, vilket inte heller är ett villkor enligt gällande regler. Bestämmelsen i 3 kap. 11 § 6 i lagen om verkställighet av bötesstraff är således inte i överensstämmelse med artikel 7.2 i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff i dess ändrade lydelse. Även i denna del krävs därför ändring i lag för att genomföra rambeslutet.

Lagen om verkställighet av beslut om förverkande

När det gäller beslut om förverkande anges i 3 kap. 11 § lagen om verkställighet av beslut om förverkande vilka hinder som ska beaktas vid prövningen av om en verkställbarhetsförklaring ska meddelas. På samma sätt som vid verkställighet av bötesstraff föreligger hinder mot att meddela en verkställbarhetsförklaring i vissa fall när beslutet meddelats i den berörda personens utvaro (se 3 kap. 11 § 4 i nämnda lag). På motsvarande sätt som ovan redovisats avseende verkställighet av bötesstraff överensstämmer inte nuvarande reglering med artikel 4 i rambeslutet om verkställighet av utvarodomar, som ändrar artikel 8.2 e i rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande. För att genomföra rambeslutet krävs således även ändring av aktuell bestämmelse i lagen om verkställighet av beslut om förverkande.

Bestämmelsernas närmare utformning

I rambeslutet om verkställighet av utvarodomar regleras att den verkställande myndigheten får vägra överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder alternativt verkställighet av ett bötesstraff eller ett beslut om förverkande som baseras på en dom eller ett beslut meddelat i den berörda personens utvaro, om inte den utfärdande myndigheten har intygat att något av de villkor som anges för att undvika avslag är uppfyllt. Tre av dessa villkor är gemensamma. Därutöver finns det ytterligare villkor i förhållande till arresteringsorderrambeslutet respektive rambeslutet om verkställighet av bötesstraff (se avsnitt 5.2).

Den utfärdande myndigheten ska alltså, antingen i den europeiska arresteringsordern eller i intyget till beslutet om bötesstraffet eller beslutet om förverkande, bekräfta att något av villkoren för ett avgörande i utvaro är uppfyllt. Den verkställande myndigheten ska då inte göra någon egen materiell prövning, t.ex. av om den berörda personen i det enskilda fallet i god tid har underrättats om tid och plats för

förhandlingen. Det är den utfärdande myndigheten som gör denna prövning.

Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala Universitet har ansett att det, när det gäller böter och förverkande, bör övervägas att låta den i rambesluten givna möjligheten att vägra verkställighet även när det översända intyget uppenbarligen inte motsvarar beslutet komma till uttryck i lagtexten.

Av 3 kap. 10 § lagen om verkställighet av bötesstraff respektive 3 kap. 10 § lagen om verkställighet av beslut om förverkande följer att verkställighet får vägras om intyget saknas eller ”till form eller innehåll är så bristfälligt att det inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för prövning av frågan om erkännande och verkställighet”. Med denna formulering har lagstiftaren avsett bl.a. att verkställighet kan vägras när intyget uppenbarligen inte motsvarar beslutet (se t.ex. prop. 2010/11:43 s. 131 och 134). Mot den bakgrunden kan något behov av att komplettera lagtexten inte anses föreligga. Det kan för övrigt nämnas att även lagen om en europeisk arresteringsorder innehåller en vägransgrund som avser förhållandet att begäran till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande (2 kap. 3 § 1 nämnda lag).

Bestämmelserna i respektive lag bör utformas utifrån den formella kontroll som behörig verkställande myndighet i Sverige ska vidta. När det är fråga om ett överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder är det domstolen som gör denna kontroll. För övriga två fall, verkställighet av bötesstraff och beslut om förverkande, är behörig svensk myndighet Kronofogdemyndigheten. Det föreslås således att de nya bestämmelserna utformas så att ett överlämnande inte ska beviljas och en verkställbarhetsförklaring inte medges avseende en utevarodom, om den utfärdande myndigheten inte har bekräftat att något av villkoren för ett avgörande i utevarodomen är uppfyllt.

En remissinstans, *Nacka tingsrätt*, har framfört att det bör övervägas att låta kriterierna för att vägra verkställighet framgå direkt av lagtexten i stället för genom hänvisning till respektive rambeslut. Regeringen har förståelse för tingsrättens synpunkt men är av uppfattningen att den föreslagna lagstiftningsmodellen i detta fall skulle tynga lagtexten alltför mycket. Det bör noteras att det av lagtexten tydligt framgår att det bara är när det är fråga om en utevarodom som den handläggande svenska myndigheten måste gå vidare till respektive rambeslut för att kontrollera att villkoren för en sådan dom är uppfyllda. Det innebär att någon sådan kontroll inte är aktuell i de allra flesta ärenden som handläggs. I sammanhanget bör också noteras att framställningar såväl om överlämnande enligt en arresteringsorder som verkställighet av bötesstraff och beslut om förverkande sker på standardiserade blanketter där de olika villkoren klart framgår.

Föreslagna ändringar medför att vissa följdändringar behöver göras.

7 Förslagets konsekvenser

Rambeslutet om verkställighet av utevarodomar innebär en relativt begränsad ändring av fem andra antagna rambeslutet. Som ovan angetts genomförs nu rambeslutet om verkställighet av utevarodomar avseende ändringarna som görs i arresteringsorderrambeslutet samt i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff och om verkställighet av beslut om förverkande.

Ett genomförande av rambeslutet om verkställighet av utevarodomar har en marginell påverkan på de myndigheters verksamhet som berörs av regleringen. Eventuella merkostnader ryms inom dessa myndigheters befintliga anslag.

8 Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 januari 2014.

Regeringens bedömning: Några övergångsbestämmelser behövs inte.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag såvitt avser ikraftträdande. Dock föreslogs i promemorian även övergångsbestämmelser, innebärande att de nya reglerna inte skulle tillämpas i förhållande till en medlemsstat i EU som när ett ärende inleds inte genomfört rambeslutet om verkställighet av utevarodomar.

Remissinstanserna har inte haft några invändningar mot förslaget ikraftträdande. *Nacka tingsrätt* och *Åklagarmyndigheten* har framfört vissa synpunkter på den i promemorian föreslagna övergångsregleringen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I rambeslutet om verkställighet av utevarodomar anges i artikel 8.2 att det från den 28 mars 2011 ska tillämpas på avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. En medlemsstat kan enligt artikel 8.3 lämna en förklaring om att skjuta upp tillämpningen av rambeslutet, som längst till den 1 januari 2014. Sverige har inte lämnat någon sådan förklaring. Den 1 januari 2014 kommer alltså samtliga i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar uppställda tidpunkter för ikraftträdande och tillämpning ha passerats. Mot denna bakgrund föreslås att de nya bestämmelserna ska träda i kraft den 1 januari 2014.

Regeringen instämmer i promemorians bedömning att artikel 8.2 i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar innebär att de nya reglerna ska tillämpas även beträffande domar och beslut som meddelats före den 28 mars 2011 (se även EU-domstolens dom av den 26 februari 2013 i mål C-399/11, Stefano Melloni).

Till skillnad från vad som angavs i promemorian anser regeringen emellertid inte att det finns något hinder mot att från och med den 1 januari 2014 tillämpa de nya reglerna i förhållande till samtliga

medlemsstater. Utformningen av rambeslutets artikel 8.2 och 8.3 talar enligt regeringens mening för att en sådan tillämpning var åsyftad. Som *Nacka tingsrätt* och *Åklagarmyndigheten* framfört innebär en sådan övergångsreglering som föreslogs i promemorian även vissa praktiska nackdelar för de svenska handläggande myndigheterna.

Regeringens bedömning är därför att några särskilda övergångsbestämmelser inte bör införas. I de situationer en svensk verkställande myndighet har att bedöma en ansökan som inte uppfyller kraven i de nya bestämmelserna, exempelvis för att en gammal arresteringsorder eller ett gammalt intyg har använts, bör myndigheten bereda den utfärdande myndigheten möjlighet att komplettera arresteringsordern eller intyget innan ärendet avgörs.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder

1 kap.

1 § Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF*. Lagen tillämpas inte i förhållande till en medlemsstat om Europeiska unionen genom ett särskilt beslut har avbrutit tillämpningen av rambeslutet i förhållande till den staten.

I detta kapitel finns allmänna bestämmelser om en arresteringsorder.

I 2 kap. finns bestämmelser om förutsättningar för överlämnande.

I 3 kap. finns bestämmelser om särskilda villkor för överlämnande *av svenska medborgare*.

I 4 kap. finns bestämmelser om utredning och tvångsmedel vid det inledande förfarandet samt bestämmelser om att lagen i vissa fall inte *ska* tillämpas i förhållande till Danmark och Finland.

I 5 kap. finns bestämmelser om beslutsförfarandet vid överlämnande.

I 6 kap. finns bestämmelser om verkställighet av ett beslut om överlämnande och om beslut om bl.a. utvidgat överlämnande.

I 7 kap. finns bestämmelser om överförande av en frihetsberövande påföljd till Sverige.

I 8 kap. finns bestämmelser om återförande av personer som har överlämnats till Sverige och om tillstånd till transport genom Sverige.

I paragrafen redovisas lagens innehåll.

I *första stycket* förtydligas att lagen innehåller bestämmelser för att genomföra arresteringsorderrambeslutet, ändrat genom rambeslutet om verkställighet av utevarodomar. När det i lagen hänvisas till "rambeslutet" avses således arresteringsorderrambeslutet i dess ändrade form.

I paragrafens *fjärde stycke* görs en följdändring med hänsyn till att 3 kap. 1 § upphör att gälla.

2 kap.

3 § Överlämnande får inte beviljas

1. om en begäran, trots att den utfärdande myndigheten har beretts tillfälle att inkomma med komplettering, till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande,

2. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt 3 kap. 2 § krävs för att överlämnande *ska* få beviljas,

3. om den eftersökte enligt 5 kap. 4 § *ska* överlämnas till en annan medlemsstat,

4. om den eftersökte *ska* utlämnas för brott eller om han eller hon *ska* överlämnas enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen,

5. om det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har uppställts vid utlämning eller överlämnande till Sverige, *eller*

6. *om det avser verkställighet av en frihetsberövande påföljd som har dömts ut efter en förhandling där den eftersökte inte var personligen närvarande och om den utfärdande myndigheten inte har bekräftat att något av villkoren i artikel 4a.1 i rambeslutet är uppfyllt.*

I paragrafen behandlas vissa hinder mot överlämnande. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Ändringen i *punkten 2* är föranledd av att 3 kap. 1 § upphör att gälla.

I *punkten 6* införs en ny vägransgrund. Denna vägransgrund återfinns i artikel 2 i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar, genom vilken ändringar görs i arresteringsorderrambeslutet. Ändringarna består dels i att artikel 5.1 upphävs, dels i att en ny artikel 4a införs. Avser arresteringsordern verkställighet av en frihetsberövande påföljd som meddelats i den dömdes utevaro, får överlämnande inte beviljas om inte den utfärdande myndigheten har bekräftat att något av de villkor som anges i artikel 4a punkten 1 i arresteringsorderrambeslutet är uppfyllt. Villkoren återges även i bilagan till arresteringsorderrambeslutet, vilken också ändras genom rambeslutet om verkställighet av utevarodomar. Det är bilagan som utgör själva arresteringsordern. Flera villkor kan vara uppfyllda samtidigt. Det räcker dock att ett av villkoren är uppfyllt.

Utgångspunkten är att all information som den verkställande myndigheten behöver för att fatta beslut ska framgå av arresteringsordern. Om det ändå skulle framgå på annat sätt att något av villkoren för att undvika avslag på grund av att det rör sig om en utevarodom är uppfyllt, t.ex. genom en delgivningshandling i vilken det framgår att personen i fråga har underrättats om tid och plats för förhandlingen, bör komplettering inhämtas från den utfärdande myndigheten (jfr 4 kap. 2 a §). Komplettering bör på samma sätt inhämtas om den verkställande myndigheten mottar en arresteringsorder utformad enligt äldre bestämmelser, dvs. en arresteringsorder som inte har ändrats i enlighet med regleringen i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar.

Övriga ändringar är språkliga.

5 kap.

6 § Om garantier som avses i 3 kap. 2 § har lämnats av en utländsk myndighet, *ska* rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som enligt 4 kap. 7 § har tagits i beslag *ska* om möjligt meddelas av rätten i samband med beslutet i fråga om överlämnande av den eftersökte.

Paragrafen handlar om garantier som ska tas upp i domstolens beslut om överlämnande.

I paragrafens *första stycke* görs en följdändring med hänsyn till att 3 kap. 1 § upphör att gälla. Övriga ändringar är språkliga.

9.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen

1 kap.

1 § Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF*.

I paragrafen förtydligas att lagen innehåller bestämmelser för att genomföra rambeslutet om verkställighet av bötesstraff, ändrat genom rambeslutet om verkställighet av utevarodomar. När det i lagen hänvisas till ”rambeslutet” avses således rambeslutet om verkställighet av bötesstraff i dess ändrade form.

3 kap.

11 § En verkställbarhetsförklaring får inte meddelas

1. om det för samma gärning meddelats dom eller beslut i Sverige eller i en annan stat och domen eller beslutet i den andra staten, vid ett fällande avgörande, har verkställts,

2. om gärningen helt eller delvis begåtts i Sverige och den inte motsvarar brott enligt svensk lag eller om en tillämpning av 35 kap. 7 § brottsbalken innebär att preskription inträtt,

3. om den dömden inte hade fyllt 15 år när brottet begicks,

4. om en sådan förklaring inte skulle vara förenlig med bestämmelser om immunitet,

5. om bötesstraffet har beslutats efter ett skriftligt förfarande och *det inte har bekräftats i intyget* att den dömden personligen eller genom behörigt ombud underrättats om sin rätt att bestrida samt om tidsfristen för detta, eller

6. om bötesstraffet har meddelats *efter en förhandling* där den dömden *inte var personligen närvarande och om det inte har bekräftats i intyget att något av villkoren i artikel 7.2 i–j i rambeslutet är uppfyllt*.

Paragrafen innehåller bestämmelser om hinder mot erkännande och verkställighet. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Genom artikel 3.1 i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändras artikel 7.2 i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff. Bestämmelsen i *punkten 6* har anpassats till de nya förutsättningar som

därigenom gäller. Hinder mot verkställighet av ett bötesstraff som har meddelats i den dömdes utelåda föreligger, om det inte i intyget bekräftas att något av de villkor som återfinns i artikel 7.2 i–j i rambeslutet om verkställighet av bötesstraff, ändrat genom rambeslutet om verkställighet av utelådadommar, är uppfyllt.

Utgångspunkten är att den utfärdande myndigheten i det intyg som sänds över ska bekräfta att något av villkoren är uppfyllt när det rör sig om ett bötesstraff som beslutats i den dömdes utelåda. Om intyget inte anger att något av villkoren är uppfyllt men det på annat sätt framgår att så är fallet, t.ex. genom att en delgivningshandling företes, bör den utfärdande myndigheten beredas tillfälle att komplettera intyget (jfr 3 kap. 7 §). Komplettering bör på samma sätt inhämtas om den verkställande myndigheten mottar ett intyg utformat enligt äldre bestämmelser, dvs. ett intyg som inte har ändrats i enlighet med regleringen i rambeslutet om verkställighet av utelådadommar.

Övriga ändringar är språkliga.

9.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen

1 kap.

1 § Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande, *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF*.

I paragrafen förtydligas att lagen innehåller bestämmelser för att genomföra rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande, ändrat genom rambeslutet om verkställighet av utelådadommar. När det i lagen hänvisas till ”rambeslutet” avses således rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande i dess ändrade form.

3 kap.

11 § En verkställbarhetsförklaring får utöver vad som anges i 10 § inte meddelas om

1. det för samma gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande har meddelats dom eller beslut i Sverige eller i en annan stat och domen eller beslutet i den andra staten, vid ett fällande avgörande, har verkställts,

2. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan svensk lag har meddelats beslut att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för beslutet om förverkande,

3. en sådan förklaring inte skulle vara förenlig med bestämmelser om immunitet och privilegier,

4. beslutet om förverkande har meddelats *efter en förhandling* där den mot vilken beslutet riktar sig inte *var personligen närvarande och om det inte har bekräftats i intyget att något av villkoren i artikel 8.2 e i rambeslutet är uppfyllt*, eller

5. den gärning, som ligger till grund för beslutet om förverkande, helt eller delvis har begåtts i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag eller preskription har inträtt enligt 36 kap. 15 § brottbalken.

Paragrafen innehåller bestämmelser om hinder mot erkännande och verkställighet. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

Genom artikel 4.1 i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar ändras artikel 8.2 e i rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande. Bestämmelsen i *punkten 4* har anpassats till de nya förutsättningar som därigenom gäller. Hinder mot verkställighet av ett beslut om förverkande som har meddelats i den berörda personens utevaro föreligger, om det inte i intyget bekräftas att något av de villkor som återfinns i artikel 8.2 e i rambeslutet om verkställighet av beslut om förverkande, ändrat genom rambeslutet om verkställighet av utevarodomar, är uppfyllt.

Utgångspunkten är att den utfärdande myndigheten i det intyg som sänds över ska bekräfta att något av villkoren är uppfyllt när det rör sig om ett beslut i utevaro. Om intyget inte anger att något av villkoren är uppfyllt men det på annat sätt ändå framgår att så är fallet, t.ex. genom att en delgivningshandling företes, bör den utfärdande myndigheten beredas tillfälle att komplettera intyget (jfr 3 kap. 7 §). Kompletterande information bör på samma sätt inhämtas om den verkställande myndigheten mottar ett intyg utformat enligt äldre bestämmelser, dvs. ett intyg som inte ändrats i enlighet med regleringen i rambeslutet om verkställighet av utevarodomar.

III

(Rättsakter som antagits i enlighet med fördraget om Europeiska unionen)

RÄTTSAKTER SOM ANTAGITS I ENLIGHET MED AVDELNING VI I FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

RÅDETS RAMBESLUT 2009/299/RIF

av den 26 februari 2009

om ändring av rambesluten 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 31.1 a och 34.2 b,

med beaktande av initiativet från Republiken Slovenien, Republiken Frankrike, Republiken Tjeckien, Konungariket Sverige, Republiken Slovakien, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och Förbundsrepubliken Tyskland ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl:

- (1) Den tilltalade personens rätt att personligen närvara vid förhandlingen ingår i rätten till en rättvis rättegång i artikel 6 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas tolkning. Denna domstol har också förklarat att den tilltalade personens rätt att personligen närvara vid förhandlingarna inte är absolut och att den tilltalade under vissa förhållanden av egen fri vilja, uttryckligen eller underförstått men otvetydigt, kan avsäga sig rätten att vara närvarande.

- (2) De olika rambesluten om genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av lagakraftvunna rättsliga avgöranden behandlar inte konsekvent frågan om avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Skiljaktigheterna kan försvåra juristernas arbete och utgöra ett hinder för rättsligt samarbete.

- (3) Lösningarna i dessa rambeslut är inte tillfredsställande i fall där personen inte har kunnat underrättas om det rättsliga förfarandet. Enligt rambesluten 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff ⁽²⁾, 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande ⁽³⁾, 2008/909/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen ⁽⁴⁾ och 2008/947/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder ⁽⁵⁾ kan den verkställande myndigheten vägra verkställighet av sådana domar. Enligt rambeslut 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna ⁽⁶⁾ kan den verkställande myndigheten begära att den utfärdande myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning av fallet i den utfärdande medlemsstaten och att vara närvarande när domen meddelas. Lämpligheten av en sådan garanti är en fråga som ska avgöras av den verkställande myndigheten och det är därför svårt att exakt veta när verkställighet kan vägras.

⁽²⁾ Rambeslut av den 24 februari 2005 (EUT L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁽³⁾ Rambeslut av den 6 oktober 2006 (EUT L 328, 24.11.2006, s. 59).

⁽⁴⁾ Rambeslut av den 27 november 2008 (EUT L 327, 5.12.2008, s. 27).

⁽⁵⁾ Rambeslut av den 27 november 2008 (EUT L 337, 16.12.2008, s. 102).

⁽⁶⁾ Rambeslut av den 13 juni 2002 (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1).

⁽¹⁾ EUT C 52, 26.2.2008, s. 1.

- (4) Det är därför nödvändigt att ge klara och allmängiltiga skäl för när man kan vägra att erkänna avgöranden på grundval av att den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen. Detta rambeslut syftar till att närmare fastställa de allmängiltiga skäl som ger den verkställande myndigheten möjlighet att verkställa beslutet trots att personen inte varit närvarande vid förhandlingen, samtidigt som personens rätt till försvar fullt ut respekteras. Detta rambeslut är inte avsett att föreskriva formerna och metoderna, inklusive de processuella kraven, för att uppnå de i rambeslutet angivna resultaten, vilket faller under medlemsstaternas nationella lagstiftning.
- (5) De aktuella ändringarna kräver en ändring av de gällande rambesluten om genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av lagakraftvunna rättsliga avgöranden. De nya bestämmelserna bör också kunna tjäna som grundval för framtida rättsakter på detta område.
- (6) I bestämmelserna i detta rambeslut om ändring av andra rambeslut fastställs villkor för det fall då erkännande och verkställighet av ett avgörande, när den berörda personen inte varit personligen närvarande vid förhandlingen, inte bör vägras. Dessa villkor är alternativa: när ett av villkoren är uppfyllt försäkras den utfärdande myndigheten genom att fylla i den relevanta delen i den europeiska arresteringsordern eller det relevanta intyget i de andra rambesluten, att kraven är uppfyllda eller kommer att uppfyllas, vilket bör vara tillräckligt för verkställandet av det rättsliga avgörandet på grundval av principen om ömsesidigt erkännande.
- (7) Erkännande och verkställighet av ett rättsligt avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, bör inte kunna vägras om han eller hon antingen personligen kallats och därigenom underrättats om tid och plats för förhandlingen som ledde till det rättsliga avgörandet, eller om han eller hon på annat sätt faktiskt officiellt underrättats om tid och plats för förhandlingen på ett sådant sätt att det otvetydigt kan slås fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen. I detta sammanhang förutsätts det att personen underrättats "i god tid", vilket innebär i tillräckligt god tid för att han eller hon personligen ska kunna närvara vid förhandlingen och effektivt utnyttja sina rättigheter till försvar.
- (8) En tilltalad persons rätt till en rättvis rättegång garanteras av konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas tolkning. I denna rättighet ingår rätten för den berörda personen att personligen närvara vid förhandlingen. För att kunna utnyttja denna rätt måste den berörda personen ha kännedom om den planerade förhandlingen. Enligt detta rambeslut bör personens kännedom om förhandlingen säkerställas av varje medlemsstat i enlighet med dess nationella lagstiftning, varvid ska gälla att kraven enligt ovan nämnda konvention måste uppfyllas. I enlighet med rättspraxis i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna skulle man, när man överväger huruvida det sätt på vilket informationen tillhandahålls är tillräckligt för att säkerställa en persons kännedom om förhandlingen och när så är lämpligt, kunna ägna särskild uppmärksamhet åt den berörda personens ansträngningar att ta emot den information som riktas till honom eller henne.
- (9) Det planerade datumet för en förhandling kan av praktiska skäl ursprungligen anges som flera möjliga datum inom en begränsad tidsperiod.
- (10) Erkännande och verkställighet av ett avgörande, när den berörda personen inte varit personligen närvarande vid förhandlingen, bör inte kunna vägras när den berörda personen hade kännedom om den planerade förhandlingen och försvarades av ett juridiskt ombud som han eller hon gett i uppdrag att göra det, vilket garanterar att den rättsliga hjälpen är praktisk och effektiv. I detta sammanhang bör det inte ha någon betydelse om det juridiska ombudet valts, utsetts och betalats av den berörda personen eller om detta ombud utsetts och betalats av staten, förutsatt att den berörda personen avsiktligt har valt att företrädas av ett juridiskt ombud i stället för att personligen närvara vid förhandlingen. Utseende av det juridiska ombudet och därtill hörande frågor faller under nationell lagstiftning.
- (11) Gemensamma lösningar avseende skäl för att vägra erkännande i de berörda befintliga rambesluten bör beakta skiljaktiga förhållanden när det gäller att underrätta personen om dennes rätt till förnyad prövning eller överklagande. En förnyad prövning eller ett överklagande syftar till att garantera rätten till försvar och karaktäriseras av följande faktorer: att den berörda personen har rätt att närvara, att själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövas på nytt och att förfarandet kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs.
- (12) Rätten till förnyad prövning eller överklagande bör garanteras när avgörandet redan har delgivits och även, när det gäller den europeiska arresteringsordern, när det ännu inte hade delgivits, men kommer att delges utan dröjsmål efter överlämnandet. Det senare fallet syftar på en situation där myndigheterna misslyckades i sitt försök att kontakta personen, särskilt på grund av att han eller hon försökte undgå rättvisan.

(13) Om en europeisk arresteringsorder utfärdas i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd och den berörda personen inte dessförinnan mottagit någon officiell information om att det försiggår straffrättsliga förfaranden mot honom eller henne och inte heller delgivits domen, bör denna person på den verkställande medlemsstatens begäran erhålla en kopia av domen endast för kännedom. Den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten bör, om så är lämpligt, samråda om behovet av och befintliga möjligheter att tillhandahålla personen ifråga en översättning av domen, eller väsentliga delar av denna, på ett språk som denna person förstår. Detta tillhandahållande av domen får varken försena överlämnandeförfarandet eller beslutet att verkställa den europeiska arresteringsordern.

(14) Detta rambeslut begränsas till att närmare fastställa skäl för att vägra erkännande i rättsakter som rör genomförande av principen om ömsesidigt erkännande. Därför har bestämmelser som exempelvis sådana som avser rätt till förnyad prövning ett tillämpningsområde som begränsas till de fastställda skälen för vägran. De är inte avsedda att harmonisera nationell lagstiftning. Detta rambeslut påverkar inte Europeiska unionens framtida rättsakter avsedda att tillnärma medlemsstaternas lagstiftning på det straffrättsliga området.

(15) Skälen för icke-erkännande är valfria. Medlemsstaternas utrymme för egen bedömning när det gäller införlivandet av dessa skäl i nationell lagstiftning styrs emellertid i synnerhet av rätten till en rättvis rättegång, samtidigt som hänsyn tas till detta rambesluts övergripande mål att stärka enskilda personers processuella rättigheter och att underlätta det straffrättsliga samarbetet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Syftet med detta rambeslut är att stärka de processuella rättigheterna för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden och att samtidigt underlätta det straffrättsliga samarbetet, och särskilt att förbättra ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden mellan medlemsstaterna.

2. Detta rambeslut ska inte påverka skyldigheten att iakttä grundläggande rättigheter och grundläggande rättsprinciper enligt artikel 6 i fördraget, bland annat rätten till försvar för personer som är föremål för straffrättsliga förfaranden, och alla skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska kvarstå oförändrade.

3. I detta rambeslut fastställs gemensamma regler för erkännande och/eller verkställande av rättsliga avgöranden i en medlemsstat (den verkställande medlemsstaten) utfärdade av en annan medlemsstat (den utfärdande medlemsstaten) efter förfaranden där den berörda personen inte var personligen närvarande, i enlighet med bestämmelserna i artikel 5.1 i rambeslut 2002/584/RIF, artikel 7.2 g i rambeslut 2005/214/RIF, artikel 8.2 e i rambeslut 2006/783/RIF, artikel 9.1 i i rambeslut 2008/909/RIF och i artikel 11.1 h i rambeslut 2008/947/RIF.

Artikel 2

Ändringar i rambeslut 2002/584/RIF

Rambeslut 2002/584/RIF ska ändras på följande sätt:

1. Följande artikel ska läggas till:

"Artikel 4a

Beslut när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får även vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder, utfärdad i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd, efter ett beslut när personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, såvida det inte i den europeiska arresteringsordern anges att personen i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning

a) i god tid

i) antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

ii) underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

b) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

c) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs.

i) uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet,

eller

ii) inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

eller

d) inte personligen delgavs beslutet men

i) utan dröjsmål kommer att personligen delges detta efter överlämnandet och uttryckligen underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan, inklusive nytt bevismaterial, prövad på nytt, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

och

ii) kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande enligt den relevanta europeiska arresteringsordern.

2. Om en europeisk arresteringsorder utfärdas i syfte att verkställa ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd enligt villkoren i punkt 1 d och den berörda personen inte dessförinnan mottagit någon officiell information om att det försiggår straffrättsliga förfaranden mot honom eller henne, får denna person när denne informeras om innehållet i den europeiska arresteringsordern, begära att erhålla en kopia av domen innan personen ifråga överlämnas. Omedelbart efter att ha blivit informerad om denna begäran ska den utfärdande myndigheten via den verkställande myndigheten tillhandahålla den eftersökta personen en kopia av domen. Den eftersökta personens begäran får varken försena överlämnandeförfarandet eller beslutet att verkställa den europeiska arresteringsordern. Tillhandahållandet av domen till den berörda personen ska endast ske i informationssyfte; det får varken betraktas som ett formellt delgivande av domen eller påverka tidsfristerna för begäran om förnyad prövning eller överklagande.

3. Om en person överlämnas enligt villkoren i punkt 1 d och denna person har begärt förnyad prövning eller överklagande, ska kvarhållandet av den person som väntar på en sådan förnyad prövning eller överklagande omprövas till dess att dessa förfaranden avslutats i enlighet med lagen i den utfärdande medlemsstaten, antingen regelbundet eller på den berörda personens begäran. En sådan omprövning ska framför allt omfatta möjligheten att uppskjuta eller avbryta kvarhållandet. Den förnyade prövningen eller överklagandet ska inledas inom rimlig tid efter överlämnandet.”

2. I artikel 5 ska punkt 1 utgå.

3. I bilagan ("EUROPEISK ARRESTERINGSORDER") ska led d ersättas med följande:

"d) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet:

1. Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

2. Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.

3. Om ni kryssade i rutan vid punkt 2, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

3.1a Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

- 3.3 personen delgavs personligen beslutet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

- personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER

- personen begärde inte förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen,

ELLER

- 3.4 Personen personligen inte delgivits beslutet men
- personligen och utan dröjsmål kommer att delges detta beslut efter överlämnandet, och
 - vid delgivandet uttryckligen kommer att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och
 - kommer att underrättas om den tidsram inom vilken vederbörande måste begära förnyad prövning eller överklagande, dvs. ... dagar.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....
"

Artikel 3

Ändringar i rambeslut 2005/214/RIF

Rambeslut 2005/214/RIF ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 7.2 ska ändras på följande sätt:

- a) Led g ska ersättas med följande:

”g) den berörda personen enligt det intyg som avses i artikel 4, i händelse av ett skriftligt förfarande inte, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag underrättades om sin rätt att bestrida saken och om tidsfristerna för ett sådant bestridande”

- b) Följande led ska införas:

"i) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 4 inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet, såvida det inte i intyget anges att personen, i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande statens nationella lagstiftning

i) i god tid

— antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

— underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

ii) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

iii) efter att ha delgivits beslutet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt inklusive nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

— uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet,

eller

— inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen,

j) personen enligt det intyg som avses i artikel 4 inte var personligen närvarande, såvida det inte i intyget anges att personen, efter att uttryckligen ha blivit informerad om förfarandena och möjligheten att närvara personligen vid en förhandling, angett uttryckligen att han eller hon avsåg sig rätten till en muntlig förhandling och uttryckligen meddelat att han eller hon inte bestrider saken."

2. Artikel 7.3 ska ersättas med följande:

"3. I de fall som avses i punkt 1 och i punkt 2 c, 2 g, 2 i och 2 j ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten, innan den fattar ett beslut om att helt eller delvis inte erkänna och verkställa ett beslut, på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och i tillämpliga fall anmoda denna att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga upplysningar."

3. I punkt h i bilagan ("INTYG") ska punkt 3 ersättas med följande:

"3. Ange om den berörda personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet:

1. Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.
2. Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet.
3. Om ni har kryssat i rutan vid punkt 2 ovan, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

- 3.1a Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslut, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom/henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

- 3.3 personen delgavs beslutet den ... (dag/månad/år) och uttryckligen underrättades om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

- personen uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER

- personen inte begärde förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen,

ELLER

- 3.4 personen, efter att ha blivit uttryckligen informerad om förfarandena och möjligheten att personligen närvara vid en förhandling, angett uttryckligen att han eller hon avsåg sig rätten till en muntlig förhandling och uttryckligen meddelat att han eller hon inte bestrider saken,

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2, 3.3 eller 3.4 hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

Artikel 4

Ändringar i rambeslut 2006/783/RIF

Rambeslut 2006/783/RIF ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 8.2 ska led e ersättas med följande:

”e) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 4.2 inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet om förverkande, såvida det inte i intyget fastställs att personen, i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande statens nationella lagstiftning

- i) i god tid

— antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet om förverkande, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

- underrättades om att ett beslut om förverkande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

- ii) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

- iii) efter att ha delgivits beslutet om förverkande och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt inklusive nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,

- uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet om förverkande,

eller

- inte begärde förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen.”

2. I bilagan ("INTYG") ska punkt j ersättas med följande:

"j) Förhandling som ledde till beslutet om förverkande

Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet om förverkande:

1. Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet om förverkande.
2. Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till beslutet om förverkande.
3. Om ni har kryssat i rutan vid punkt 2 ovan, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

- 3.1a Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett beslut kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom/henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

- 3.3 personen delgavs personligen beslutet om förverkande den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga beslutet upphävs, och

personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta beslut,

ELLER

personen begärde inte förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

Artikel 5

Ändringar i rambeslut 2008/909/RIF

Rambeslut 2008/909/RIF ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 9.1 ska led i ersättas med följande:

"i) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 4 inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet, såvida det inte i intyget anges att personen, i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande statens nationella lagstiftning

i) i god tid

— antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

— underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

ii) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

iii) efter att ha delgivits avgörandet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt inklusive nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs,

— uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred avgörandet,

eller

— inte begärde förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen.”

2. I punkt i i bilaga I (“INTYG”) ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet:

1. Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet.
2. Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet.
3. Om ni har kryssat i rutan vid punkt 2 ovan, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:
 - 3.1a Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,
 - ELLER
 - 3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,
 - ELLER
 - 3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,
 - ELLER
 - 3.3 personen delgavs personligen avgörandet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs, och
 - personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta avgörande,
 - ELLER
 - personen begärde inte förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

.....”

Artikel 6

Ändringar i rambeslut 2008/947/RIF

Rambeslut 2008/947/RIF ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 11.1 ska led h ersättas med följande:

”h) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 6 inte var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet, såvida det inte i intyget anges att personen, i enlighet med ytterligare processuella krav i den utfärdande statens nationella lagstiftning

i) i god tid

— antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet, eller på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen,

och

— underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

eller

ii) i vetskap om den planerade förhandlingen hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och faktiskt försvarades av ombudet vid förhandlingen,

eller

iii) efter att ha delgivits avgörandet och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, vilket kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs.

— uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred avgörandet,

eller

— begärde inte förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen.”

2. I bilaga I (”INTYG”), ska punkt h ersättas med följande:

”h) Ange om personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet:

1. Ja, personen var personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet.
2. Nej, personen var inte personligen närvarande vid den förhandling som ledde till avgörandet.
3. Om ni har kryssat i rutan vid punkt 2 ovan, var vänlig och bekräfta att något av följande föreligger:

- 3.1a Personen kallades personligen den ... (dag/månad/år), och underrättades därigenom om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.1b personen kallades inte personligen, men på annat sätt faktiskt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

ELLER

- 3.2 personen, i vetskap om den planerade förhandlingen, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid förhandlingen och försvarades faktiskt av ombudet vid förhandlingen,

ELLER

- 3.3 personen delgavs personligen avgörandet den ... (dag/månad/år) och underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och om rätten att få delta och få själva sakfrågan prövad på nytt även mot bakgrund av nytt bevismaterial, och

- personen förklarade uttryckligen att han eller hon inte bestred detta avgörande,

ELLER

- personen begärde inte förnyad prövning eller överklagade inom den tillämpliga tidsramen.

4. Var vänlig ange, för den ruta ni har kryssat för ovan under punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hur villkoren i fråga har uppfyllts:

.....

Artikel 7

Territoriell tillämpning

Detta rambeslut ska tillämpas på Gibraltar.

Artikel 8

Genomförande och övergångsbestämmelser

1. Medlemsstaterna ska senast den 28 mars 2011 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut.

2. Från och med den dag som anges i punkt 1 ska detta rambeslut tillämpas på erkännande och verkställande av avgö-

randen när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen.

3. Om en medlemsstat vid antagandet av detta rambeslut har förklarat sig ha allvarliga skäl att anta att den inte kommer att kunna följa bestämmelserna i detta rambeslut den dag som anges i punkt 1, ska detta rambeslut tillämpas senast från och med den 1 januari 2014 på erkännande och verkställande av avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen och som utfärdats av denna medlemsstats behöriga myndigheter. Varje annan medlemsstat kan kräva att den medlemsstat som lämnat en sådan förklaring ska tillämpa de relevanta bestämmelser i de rambeslut som avses i artiklarna 2, 3, 4, 5 och 6 i de versioner som de ursprungligen antogs i, på erkännande och verkställande av avgöranden när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, om dessa utfärdats av den andra medlemsstaten.

4. Fram till de datum som anges i punkterna 1 och 3 ska relevanta bestämmelser i de rambeslut som avses i artiklarna 2–6 fortsätta att gälla i de versioner som de ursprungligen antogs i.

5. En förklaring som lämnas i enlighet med punkt 3 ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den kan när som helst dras tillbaka.

6. Medlemsstaterna ska till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning.

Artikel 9

Översyn

1. Senast den 28 mars 2014 ska kommissionen utarbeta en rapport på grundval av den information som medlemsstaterna lämnar i enlighet med artikel 8.6.

2. Rådet ska, på grundval av den rapport som avses i punkt 1, bedöma

a) i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta rambeslut, och

b) tillämpningen av detta rambeslut.

3. Den rapport som avses i punkt 1 ska vid behov åtföljas av lagförslag.

Artikel 10

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 26 februari 2009.

På rådets vägnar

I. LANGER

Ordförande

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen)

RÅDETS RAMBESLUT

av den 13 juni 2002

om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna

(2002/584/RIF)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och 31 b samt artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽²⁾, och

av följande skäl:

(1) Enligt slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999, särskilt punkt 35, bör det formella utlämningsförfarandet avskaffas bland medlemsstaterna när det gäller personer som är på flykt undan rättsvisan efter att ha fått sin slutgiltiga dom, och förfaranden för utlämningsärenden påskyndas vad gäller personer som är misstänkta för brott.

(2) I åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål, vilket avses i punkt 37 i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors och antogs av rådet den 30 november 2000 ⁽³⁾, behandlas frågan om ömsesidig verkställighet av arresteringsorder.

(3) Det finns ett antal konventioner på detta område till vilka alla eller en del medlemsstater har anslutit sig, däribland Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977. Lagsiftningen om utlämning i de nordiska länderna har identiskt innehåll.

(4) Dessutom har medlemsstaterna godkänt följande tre konventioner, som helt eller delvis gäller utlämning och ingår i gemenskapens regelverk: konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna ⁽⁴⁾ (mellan de medlemsstater som är anslutna till konventionen), konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater ⁽⁵⁾ och konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater ⁽⁶⁾.

(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärder på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en "hörnsten" i det rättsliga samarbetet.

(7) Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det

⁽¹⁾ EGT C 332 E, 27.11.2001, s. 305.

⁽²⁾ Yttrandet avgett den 9 januari 2002 (ännu ej offentliggjort i EGT).

⁽³⁾ EGT C 12 E, 15.1.2001, s. 10.

⁽⁴⁾ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁽⁵⁾ EGT C 78, 30.3.1995, s. 2.

⁽⁶⁾ EGT C 313, 13.10.1996, s. 12.

därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den sistnämnda artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- (8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.
- (9) Centralmyndigheternas roll i verkställandet av en europeisk arresteringsorder bör begränsas till praktiskt och administrativt bistånd.

- (10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 i fördraget, och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

- (11) Den europeiska arresteringsordern bör ersätta samtliga tidigare instrument för utlämning mellan medlemsstaterna, även bestämmelserna om utlämning i avdelning III i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.

- (12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ⁽¹⁾, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga

ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

- (13) Ingen får avvisas, utvisas eller utlämnas till en stat där de löper allvarlig risk att utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.
- (14) Eftersom samtliga medlemsstater har ratificerat Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, bör de personuppgifter som behandlas i samband med genomförandet av detta rambeslut skyddas i enlighet med principerna i denna konvention.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 2

Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder

1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.

⁽¹⁾ EGT C 364, 18.12.2000, s. 1.

2. Följande brott skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- Penningtvätt.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälpa till olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld och väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.

- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxtsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

3. Rådet får, efter att ha hört Europaparlamentet i enlighet med artikel 39.1 i Fördraget om Europeiska unionen, när som helst enhälligt besluta att lägga till andra typer av brott i förteckningen i punkt 2 i den här artikeln. Mot bakgrund av kommissionens rapport enligt artikel 34.3 skall rådet bedöma om förteckningen bör utvidgas eller ändras.

4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

Artikel 3

Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern skall vägras

Den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten (nedan kallad den verkställande rättsliga myndigheten) skall vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i följande fall:

1. Om det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern omfattas av amnesti i den verkställande medlemsstaten då denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.
2. Om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärning prövats genom lagakraftvärdande dom i en medlemsstat, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken avkunnandet ägt rum.

3. Om den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder på grund av sin ålder ännu inte kan ställas till straffrättsligt ansvar för de gärningar som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lag.

Artikel 4

Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras

Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. om, i något fall som avses i artikel 2.4, den gärning som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern inte är ett brott enligt lagen i den verkställande medlemsstaten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställandet av den europeiska arresteringsordern inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande medlemsstatens lagstiftning,
2. om den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern är föremål för lagföring i den verkställande medlemsstaten för samma gärning som den som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern,
3. om de rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten har beslutat antingen att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern eller att underlåta åtal, eller när den eftersökte i en medlemsstat omfattas av ett annat slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring,
4. om åtal för brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna medlemsstats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning,
5. om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärningar prövats genom lagakraftvägande dom i tredje land, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i det land där domen har meddelats,
6. om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd och den eftersökte uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten och denna stat åtar sig att själv verkställa detta straff eller denna åtgärd enligt denna medlemsstats lagstiftning.
7. om en europeisk arresteringsorder avser brott som

- a) enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning anses ha begåtts helt eller delvis på dess territorium eller en plats som är likställd med den medlemsstatens territorium, eller
- b) har begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium och åtal enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium.

Artikel 5

Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall

Den verkställande rättsliga myndigheten får, i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

1. När en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställighet av ett straff eller en annan åtgärd som har beslutats genom utevarodom och den berörda personen inte kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom, får överlämnande ske på villkor att den utfärdande rättsliga myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning av beslutet i den utfärdande medlemsstaten och att bli dömd i sin närvaro.
2. Om det brott på vars grundval en europeisk arresteringsorder har utfärdats är straffbart med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid får verkställandet av den europeiska arresteringsordern förenas med villkoret att det i den utfärdande medlemsstatens rättssystem finns bestämmelser om att ompröva straffet – efter framställa eller senast efter 20 år – eller att tillämpa sådana åtgärder som kan ge benådning som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.
3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten får överlämnandet underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 6

Fastställande av de behöriga myndigheterna

1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande medlemsstaten som är behörig att verkställa den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.

3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin nationella lagstiftning, behöriga rättsliga myndigheten.

Artikel 7

Centralmyndighet

1. Varje medlemsstat får utse en centralmyndighet eller, om dess rättsordning så kräver, flera centralmyndigheter för att biträda de behöriga rättsliga myndigheterna.

2. En medlemsstat får, om organisationen av det nationella rättsväsendet så kräver, låta sin eller sina centralmyndighet(er) ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av europeiska arresteringsorder samt all annan officiell korrespondens i anslutning till dessa.

Den medlemsstat som önskar använda sig av de möjligheter som avses i denna artikel skall lämna uppgifter om sin eller sina centralmyndighet(er) till rådets generalsekretariat. Dessa anvisningar skall vara bindande för alla myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 8

Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form

1. En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

- a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
- b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
- c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.
- d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel 2.
- e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
- f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskalan för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
- g) Eventuella andra konsekvenser av brottet.

2. Den europeiska arresteringsordern skall översättas till ett språk som är officiellt i den verkställande medlemsstaten. Varje medlemsstat får, när detta rambeslut antas eller vid en senare tidpunkt, i en förklaring som skall deponeras hos rådets generalsekretariat förklara att den kommer att godta en översättning till ett annat eller flera andra av Europeiska gemenskapernas officiella språk.

KAPITEL 2

ÖVERLÄMNANDEFÖRFARANDE

Artikel 9

Översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om det är känt var personen befinner sig får den utfärdande rättsliga myndigheten översända den europeiska arresteringsordern direkt till den verkställande rättsliga myndigheten.

2. Den utfärdande rättsliga myndigheten får under alla omständigheter besluta om en registrering av den eftersökta personen i Schengens informationssystem (SIS).

3. En sådan registrering skall utföras i enlighet med bestämmelserna i artikel 95 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna. En registrering i SIS skall anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder åtföljd av den information som beskrivs i artikel 8.1.

Under en övergångsperiod, till dess att SIS kan överföra all den information som beskrivs i artikel 8, skall registreringen anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder i avvaktan på att originalet i vederbörlig ordning mottas av den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 10

Närmare bestämmelser om översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om den utfärdande rättsliga myndigheten inte känner till vilken verkställande rättslig myndighet som är behörig, skall den göra de efterforskningar som krävs, särskilt via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter⁽¹⁾, för att få denna information av den verkställande medlemsstaten.

2. Om den utfärdande rättsliga myndigheten så önskar kan arresteringsordern skickas genom det europeiska rättsliga nätverkets säkrade telekommunikationssystem.

⁽¹⁾ Gemensam åtgärd av den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk (EGT L 191, 7.7.1998, s. 4).

3. Om det inte går att använda SIS får den utfärdande rättsliga myndigheten använda sig av Interpols tjänster för att överlämna den europeiska arresteringsordern.

4. Den utfärdande rättsliga myndigheten får överlämna den europeiska arresteringsordern på vilket säkert sätt som helst som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande medlemsstaten kan fastställa att den överlämnade handlingen är äkta.

5. Alla svårigheter rörande överlämnandet av eller äktheten hos de handlingar som behövs för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda rättsliga myndigheterna eller, i förekommande fall, med bistånd av medlemsstaternas centrala myndigheter.

6. Om den myndighet som tar emot en europeisk arresteringsorder saknar behörighet att verkställa denna, skall den självständigt överlämna den europeiska arresteringsordern till den behöriga myndigheten i sin medlemsstat och underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta.

Artikel 11

Den eftersöktes rättigheter

1. När den eftersökte grips skall den behöriga verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den nationella lagstiftningen upplysa personen om den europeiska arresteringsordern och dess innehåll samt om dennes möjlighet att samtycka till överlämnande till den utfärdande rättsliga myndigheten.

2. En eftersökt person som har gripits för att en europeisk arresteringsorder skall kunna verkställas skall ha rätt till juridiskt biträde och tolk i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 12

Fortsatt frihetsberövande

Om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder skall den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning om huruvida personen skall hållas kvar i häkte. Det är alltid möjligt att, i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten, tillfälligt försätta personen på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i denna medlemsstat vidtar alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökte avviker.

Artikel 13

Samtycke till överlämnande

1. Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas skall dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga

avstående från tillämpning av specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.2 avges inför den verkställande rättsliga myndigheten, i enlighet med den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

3. Det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 skall protokollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

4. Samtycket skall i princip vara oåterkalleligt. Varje medlemsstat får föreskriva att samtycket och, i förekommande fall, avståendet kan vara återkalleligt i enlighet med deras nationella regler. I ett sådant fall skall den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas vid fastställande av de tidsfrister som anges i artikel 17. En medlemsstat som vill använda sig av denna möjlighet skall underrätta generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd om detta vid antagandet av detta rambeslut och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas samt alla ändringar av dessa villkor.

Artikel 14

Hörande av den eftersökte

En person som grips och som inte samtycker till överlämnande enligt artikel 14 skall ha rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 15

Beslut om överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 16

Beslut vid flera framställningar

1. Om flera medlemsstater har utfärdat en europeisk arresteringsorder för samma person, skall beslutet om vilken av framställningarna som skall verkställas fattas av den verkställande rättsliga myndigheten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt till brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, datumerna för de respektive europeiska arresteringsorden samt huruvida orden har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten får fråga Eurojust ⁽¹⁾ om råd inför ett sådant beslut som avses i punkt 1.

3. Vid en konflikt mellan en europeisk arresteringsorder och en framställning om utlämning som givits in av ett tredje land skall beslutet om huruvida den europeiska arresteringsordern eller framställningen om utlämning skall ges företräde fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt de som anges i punkt 1 och de som nämns i den tillämpliga konventionen.

4. Denna artikel skall inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt den internationella brottmålsdomstolens stadga.

Artikel 17

Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av den europeiska arresteringsordern

1. En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.

2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.

3. I övriga fall skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits.

4. Om den europeiska arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 eller 3 skall den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart

underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I ett sådant fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.

5. Så länge något slutgiltigt beslut om verkställande av den europeiska arresteringsordern inte har fattats av den verkställande rättsliga myndigheten skall denna säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande av personen föreligger.

6. Varje vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder skall motiveras.

7. Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iakttä tidsfrister som föreskrivs i denna artikel skall den underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen. Dessutom skall en medlemsstat som har drabbats av upprepade förseningar med att verkställa europeiska arresteringsorder från en annan medlemsstat sida underrätta rådet så att det nationella genomförandet av detta rambeslut kan utvärderas på medlemsstatsnivå.

Artikel 18

Situation i avvaktan på beslut

1. Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för lagföring skall den utfärdande rättsliga myndigheten

a) antingen godta att den eftersökte hörs i enlighet med artikel 19, eller

b) godta tillfällig överföring av den eftersökte.

2. Villkoren för tillfällig överföring och dess varaktighet skall fastställas i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.

3. Vid tillfällig överföring skall personen i fråga kunna återvända till den verkställande staten för att närvara vid den förhandling som rör honom eller henne inom ramen för förfarandet för överlämnande.

Artikel 19

Hörande av personen i avvaktan på beslut

1. Hörandet av den eftersökte skall genomföras av en rättslig myndighet, med bistånd av någon annan person som skall utses i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där den anmodande domstolen är belägen.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet (EGT L 63, 6.3.2002, s. 1).

2. Hörandet av den eftersökte skall verkställas i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten och på de villkor som fastställs i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.

3. Den behöriga verkställande rättsliga myndigheten får ge en annan rättslig myndighet i den egna medlemsstaten i uppdrag att delta vid hörandet av den eftersökte för att säkerställa att denna artikel och de villkor som har fastställts tillämpas på ett korrekt sätt.

Artikel 20

Privilegier och immunitet

1. Om den eftersökte har rätt till privilegier eller immunitet avseende rättsliga förfaranden eller verkställighet i den verkställande medlemsstaten skall tidsfristerna enligt artikel 17 inte börja löpa förrän om, och från och med den dag, den verkställande rättsliga myndigheten har informerats om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts.

Den verkställande medlemsstaten skall se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger om den eftersökte inte längre har rätt till sådana privilegier eller sådan immunitet.

2. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i den verkställande medlemsstaten skall den verkställande rättsliga myndigheten utan dröjsmål begära detta hos den myndigheten. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, skall den utfärdande rättsliga myndigheten begära detta hos den myndigheten eller organisationen.

Artikel 21

Samverkande internationella åtaganden

Detta rambeslut skall inte påverka den verkställande medlemsstatens åtaganden om den eftersökte har utlämnats till denna medlemsstat från ett tredje land och den eftersökte är skyddad genom specialitetsbestämmelserna i den ordning enligt vilken han eller hon utlämnades. Den verkställande medlemsstaten skall vidta alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån, så att han eller hon kan överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. Tidsfristerna enligt artikel 17 börjar inte löpa förrän från och med den dag dessa specialitetsbestämmelser upphör att gälla. I avvaktan på beslutet i den stat varifrån den eftersökte har utlämnats skall den verkställande medlemsstaten se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger.

Artikel 22

Underrättelse om beslutet

Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart meddela den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut med anledning av en europeisk arresteringsorder.

Artikel 23

Tidsfrist för överlämnande av personen

1. Den eftersökte skall överlämnas så snart som möjligt vid en tidpunkt som de berörda myndigheterna skall komma överens om.

2. Den eftersökte personen skall överlämnas senast tio dagar efter det slutgiltiga beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern.

3. Om omständigheter som ligger utanför någon av de berörda medlemsstaternas kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom den tidsfrist som anges i punkt 2, skall den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart kontakta varandra och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.

4. Överlämnandet kan i undantagsfall skjutas upp tillfälligt, av allvarliga humanitära skäl, till exempel om det finns godtagbara skäl att anta att verkställigheten uppenbart skulle innebära en fara för den eftersöktes liv eller hälsa. Verkställandet av den europeiska arresteringsordern skall äga rum så snart dessa skäl inte längre föreligger. Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.

5. När de tidsfrister som anges i punkterna 2–4 har löpt ut skall personen, om han eller hon fortfarande kvarhålls i häkte, försättas på fri fot.

Artikel 24

Uppskjutet eller villkorligt överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får, efter att ha fattat beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder, skjuta upp överlämnandet av den eftersökte så att personen kan åtalas i den verkställande medlemsstaten eller, om dom redan har fallit, i den staten kan avtjäna ett straff som har dömts ut för en annan gärning än den som den europeiska arresteringsordern avser.

2. I stället för att uppskjuta överlämnandet får den verkställande rättsliga myndigheten tillfälligt överlämna den eftersökte

till den utfärdande medlemsstaten på villkor som skall fastställas i samförstånd mellan den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten. Överenskommelsen skall göras skriftligt och villkoren skall vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 25

Transitering

1. Varje medlemsstat skall, utom när den utnyttjar möjligheten att vägra när transitering begärs för en medborgare eller varaktigt bosatt för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, tillåta transitering genom sitt territorium av en eftersökt person som överlämnas, förutsatt att medlemsstaten har fått uppgifter om

- a) identitet och nationalitet på den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder,
- b) att det finns en europeisk arresteringsorder,
- c) brottets beskaffenhet och brottsrubricering,
- d) brottets omständigheter, bland annat tidpunkt och plats.

När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder i lagföringsssyfte är medborgare eller varaktigt bosatt i transiteringsmedlemsstaten, får transiteringen underkastas villkoret att personen, efter att ha hörts, återsänds till transiteringsmedlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

2. Varje medlemsstat skall utse en myndighet som skall vara ansvarig för att ta emot framställningar om transitering och de dokument som krävs, liksom eventuell övrig officiell skriftväxling avseende framställningar om transitering. Medlemsstaterna skall meddela rådets generalsekretariat vilka myndigheter som utsetts.

3. Framställningen om transitering samt de uppgifter som avses i punkt 1 får sändas till den myndighet som utsetts enligt punkt 2 på varje sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning. Transiteringsmedlemsstaten skall meddela sitt beslut på samma sätt.

4. Detta rambeslut gäller inte om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning. Om en icke planerad landning görs skall emellertid den utfärdande medlemsstaten förse den myndighet som utsetts enligt punkt 2 med de uppgifter som avses i punkt 1.

5. När en transitering gäller en person som skall utlämnas från ett tredje land till en medlemsstat, skall denna artikel gälla i tillämpliga delar. I synnerhet uttrycket "europeisk arresteringsorder" skall ersättas med "framställning om utlämning".

KAPITEL 3

FÖLJDER AV ÖVERLÄMNANDET

Artikel 26

Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande staten

1. Den utfärdande medlemsstaten skall avräkna tiden för frihetsberövande som beror på verkställighet av en europeisk arresteringsorder från det totala frihetsberövande som skall avtjänas i den utfärdande medlemsstaten som ett resultat av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.

2. I detta syfte skall den verkställande rättsliga myndigheten, eller den centralmyndighet som utsetts enligt artikel 7, vid överlämnandet översända alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern till den utfärdande rättsliga myndigheten.

Artikel 27

Möjligheter till åtal för andra brott

1. Varje medlemsstat får anmäla till generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke skall anses ha givits till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Utom i de fall som avses i punkterna 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

3. Punkt 2 skall inte tillämpas i följande fall:

- a) Om personen har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
- b) Brottet kan inte leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd.

- c) Det straffrättsliga förfarandet föranleder inte tillämpning av en åtgärd som innebär att den personliga friheten inskränks.
- d) Om personen kommer att bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en åtgärd som träder istället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten.
- e) Om personen har samtyckt till att bli överlämnad och i förekommande fall avstått från tillämpning av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel 13.
- f) Om personen efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från att utnyttja specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika gärningar som begåtts före överlämnandet. Avståendet skall göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Avståendet skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Personen skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
- g) Om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4.

4. En framställan om samtycke skall överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med de uppgifter som anges i artikel 8.1, och åtföljas av en översättning enligt artikel 8.2. Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande staten.

Artikel 28

Överlämnande eller efter följande utlämning

1. Varje medlemsstat får anmäla till rådets generalsekretariat att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycket till överlämnande av en person till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet skall anses ha avgivits, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten enligt en europeisk

arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande medlemsstaten, överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:

- a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
- b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder. Samtycke skall lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Samtycket skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
- c) Om den eftersökte inte utnyttjar specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.3 a, e, f och g.

3. Den verkställande rättsliga myndigheten skall ge sitt samtycke till överlämnande av den berörda personen till en annan medlemsstat enligt följande bestämmelser:

- a) En framställan om samtycke skall överlämnas i enlighet med artikel 9 och åtföljas av de uppgifter som anges i artikel 8.1 och av en översättning enligt artikel 8.2.
- b) Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut.
- c) Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.
- d) Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4.

I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande medlemsstaten.

4. Trots vad som sägs i punkt 1 skall en person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder inte utlämnas till ett tredje land utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har överlämnat personen. Samtycket skall lämnas i enlighet med de konventioner enligt vilka den medlemsstaten är bunden samt enligt den statens nationella lagstiftning.

Artikel 29

Överlämnande av egendom

1975, det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977, vad gäller utlämning,

1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, i enlighet med dess nationella lagstiftning, på begäran av den utfärdande rättsliga myndigheten eller på eget initiativ beslagta och överlämna egendom som

- a) kan behöva företes som bevis, eller
- b) har förvärvats av den eftersökte till följd av brottet.

2. Sådan egendom som avses i punkt 1 skall överlämnas även om den europeiska arresteringsordern inte kan verkställas på grund av att den eftersökte avlidit eller avvikit.

3. Om den egendom som avses i punkt 1 är föremål för beslag eller förverkande på den verkställande medlemsstatens territorium, får den medlemsstaten, om egendomen behövs i samband med pågående straffrättsliga förfaranden, tillfälligt behålla eller överlämna den till den utfärdande medlemsstaten, på villkor att den återlämnas.

4. Rättigheter som den verkställande medlemsstaten eller tredje man kan ha förvärvat i den egendom som avses i punkt 1 skall bibehållas. Om sådana rättigheter finns, skall den utfärdande medlemsstaten återlämna egendomen utan kostnad till den verkställande medlemsstaten så snart som möjligt efter det straffrättsliga förfarandet.

- b) avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar,
- c) konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,
- d) konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, och
- e) kapitel 4 i avdelning III i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.

2. Medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut antas, i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga rambeslutets målsättningar och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder.

Artikel 30

Kostnader

1. Utgifter på den verkställande medlemsstatens territorium för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall betalas av denna medlemsstat.

2. Alla andra utgifter skall betalas av den utfärdande medlemsstaten.

Medlemsstaterna får sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga innehållet i detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, särskilt genom att fastställa kortare tidsfrister än de som anges i artikel 17, genom att utöka förteckningen över brott i artikel 2.2, genom att ytterligare begränsa skälen till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4, eller genom att sänka strafftröskeln i artikel 2.1 eller 2.2.

KAPITEL 4

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 31

Förhållande till andra rättsliga instrument

1. Bestämmelserna i detta rambeslut skall, utan att detta påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan medlemsstater och tredje länder, den 1 januari 2004 ersätta motsvarande konventionsbestämmelser om utlämning i förbindelserna mellan medlemsstaterna:

- a) Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober

De avtal och överensstämmelser som avses i andra stycket skall inte i något fall kunna påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa.

Medlemsstaterna skall, inom tre månader efter detta rambesluts ikraftträdande, underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal eller överenskommelser enligt punkt 1 som de önskar fortsätta tillämpa.

Medlemsstaterna skall även underrätta rådet och kommissionen om nya avtal eller överenskommelser av den typ som avses i andra stycket, senast tre månader efter att de har undertecknats.

3. I den mån som de konventioner eller avtal som avses i punkt 1 är tillämpliga på territorier i medlemsstaterna, eller territorier för vilka en medlemsstat ombesörjer de yttre förbindelserna, på vilka detta rambeslut inte är tillämpligt, skall de nuvarande förbindelserna mellan dessa territorier och de övriga medlemsstaterna fortsätta att regleras genom dessa instrument.

Artikel 32

Övergångsbestämmelse

1. För framställningar om utlämning som tas emot före den 1 januari 2004 kommer även fortsättningsvis gällande utlämningsinstrument att vara i kraft. För framställningar som tas emot efter detta datum kommer de regler att gälla som antas av medlemsstaterna i enlighet med detta rambeslut. Medlemsstaterna får dock, när rådet antar detta rambeslut, göra ett uttalande, där de förklarar att de som verkställande medlemsstat kommer att fortsätta att behandla framställningar, som gäller gärningar som begåtts före en tidpunkt som de skall fastställa, i enlighet med det utlämningssystem som gällde före den 1 januari 2004. Ifrågavarande tidpunkt får inte vara senare än 7 augusti 2002. Detta uttalande skall offentliggöras i Officiella tidningen. Det kan återkallas när som helst.

Artikel 33

Bestämmelser avseende Österrike och Gibraltar

1. Så länge som Österrike inte har ändrat artikel 12.1 i "Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz", och allra senast fram till den 31 december 2008, får landet tillåta sina verkställande rättsliga myndigheter att vägra verkställa en europeisk arresteringsorder, om den eftersökte är österrikisk medborgare och om den gärning för vilken den europeiska arresteringsordern har utfärdats inte är straffbar enligt österrikisk lag.

2. Detta rambeslut skall tillämpas på Gibraltar.

Artikel 34

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 31 december 2003.

2. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. När de gör detta kan varje medlemsstat ange att den omedelbart kommer att tillämpa detta rambeslut i sina förbindelser med de medlemsstater som har lämnat samma underrättelse.

Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de uppgifter som tagits emot enligt artiklarna 7.2, 8.2, 13.4 och 25.2. Det skall även ombesörja offentliggörandet i Officiella tidningen.

3. På grundval av de uppgifter som rådets generalsekretariat lämnat skall kommissionen senast den 31 december 2004 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta rambeslut, vid behov tillsammans med lagförslag.

4. Rådet skall under andra halvåret 2003 göra en utvärdering av bestämmelserna i detta rambeslut, särskilt när det gäller den praktiska tillämpningen i medlemsstaterna samt hur SIS fungerar.

Artikel 35

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Officiella tidningen.

Utfärdat i Luxemburg den 13 juni 2002.

På rådets vägnar

M. RAJOY BREY

Ordförande

BILAGA

EUROPEISK ARRESTERINGSORDER ⁽¹⁾

Denna order har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär att nedan nämnda person skall gripas och överlämnas för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

⁽¹⁾ Denna order måste skrivas på eller översättas till ett av den verkställande medlemsstatens språk, när denna stat är känd, eller på något annat språk som denna stat godtar.

- a) Information om den eftersöktes identitet
- Efternamn:
- Förnamn:
- Flicknamn, i förekommande fall:
- Alias, i förekommande fall:
- Kön:
- Nationalitet:
- Födelsedatum:
- Födelseort:
- Bostadsort och/eller känd adress:
- Om uppgift finns, det eller de språk som den eftersökte förstår:
-
- Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökte:
-
- Foto och fingeravtryck av den eftersökte, om dessa finns tillgängliga och kan överlämnas, eller kontaktadress för den person som kan tillhandahålla information eller en DNA-profil (om denna information finns tillgänglig för överföring och inte har bifogats)

- b) Beslut på vilket arresteringsordern grundas
1. Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan:
- Typ:
2. Verkställbar dom:
-
- Beteckning:

c) Uppgifter om straffets längd

1. Maximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten:

.....
.....

2. Längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut:

.....

Straff som återstår att avtjäna:

.....
.....

d) Beslut genom utevarodom, och

- den berörda personen har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom,

eller

- den berörda personen har inte kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom men har följande rättsliga garantier efter överlämnande till de rättsliga myndigheterna (om sådana garantier kan lämnas i förväg):

Precisera de rättsliga garantierna:

.....
.....
.....

e) Brott:

Denna order berör totalt brott.

Beskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten:

.....

Brottets eller brottens beskaffenhet och brottsrubricering samt tillämplig lagbestämmelse:

.....

I. Markera i förekommande fall om det rör sig om ett eller flera av följande brott, som i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- Penningtvätt.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptill olaglig inresa och olaglig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld och väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

II. Fullständig beskrivning av det eller de brott som inte omfattas av fallen i punkt I ovan:

.....

f) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

(Observera att detta kan omfatta kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet)

.....

g) Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis:

Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet:

Om uppgift finns, beskrivning av och plats för dessa föremål:

.....

h) Det eller de brott som har lett till att denna order utfärdas är straffbart/straffbara med/har medfört fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid

— rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger omprövning av straffet – på begäran eller åtminstone efter 20 år – i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas,

och/eller

— rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger tillämpning av sådana benådningståtgärder som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis, i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.

i) Den rättsliga myndighet som har utfärdat ordern:

Officiellt namn:

Företrädarens namn ⁽¹⁾:

.....

Befattning (titel/grad):

.....

Ärendebeteckning:

Adress:

.....

Tfn (landskod) (riktnummer) (...):

Fax (landskod) (riktnummer) (...):

E-post:

Information för kontakt med den person som skall kontaktas för nödvändiga arrangemang för överlämnandet:

.....

⁽¹⁾ M de olika synhåvningarna skall det hänvisas till "Ninehavaren" av den rättsliga myndigheten.

Central myndighet för överföringen och det administrativa mottagandet av en europeisk arresteringsorder, i förekommande fall:

Namn på den centrala myndigheten:

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

.....

Adress:

.....

Tfn (landskod) (riktnummer) (...)

.....

Fax (landskod) (riktnummer) (...)

.....

E-post:

.....

Underskrift av den utfärdande rättsliga myndigheten och/eller dess företrädare:

.....

Namn:

.....

Befattning (titel/grad):

.....

Datum:

.....

Officiell stämpel (i förekommande fall)

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen)

RÅDETS RAMBESLUT 2005/214/RIF

av den 24 februari 2005

om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av initiativet från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Frankrike och Konungariket Sverige ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europeiska rådet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 stödde principen om ömsesidigt erkännande, som bör bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga området inom unionen.
- (2) Principen om ömsesidigt erkännande bör vara tillämplig på bötesstraff som utdöms av rättsliga eller administrativa myndigheter för att underlätta verkställigheten av sådana straff i andra medlemsstater än den stat i vilken straffet utdömdes.
- (3) Den 29 november 2000 antog rådet, i enlighet med slutsatserna från Tammerfors, ett åtgärdsprogram för att genomföra principen om ömsesidigt erkännande av beslut på det straffrättsliga området ⁽³⁾ och prioriterade därvid antagandet av ett instrument enligt vilket principen om ömsesidigt erkännande skall vara tillämplig på bötesstraff (åtgärd 18).
- (4) Detta rambeslut bör även omfatta bötesstraff som ådöms för vägtrafikbrott.
- (5) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ⁽⁴⁾, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud

att vägra verkställa ett beslut om det finns objektiva skäl för att tro att bötesstraffet syftar till att straffa en person på grundval av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl

- (6) Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Definitioner

I detta rambeslut används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

- a) *beslut*: ett slutgiltigt beslut om bötesstraff för en fysisk eller juridisk person, om beslutet fattas
 - i) av en domstol i den utfärdande staten med avseende på en brottslig gärning enligt lagen i den utfärdande staten,
 - ii) av en annan myndighet i den utfärdande staten än en domstol med avseende på en brottslig gärning enligt lagen i den utfärdande staten, förutsatt att personen i fråga har haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål,
 - iii) av en annan myndighet än domstol i den utfärdande staten med avseende på gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lag eftersom de utgör överträdelser mot lagbestämmelser, förutsatt att vederbörande har haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål,
 - iv) av en domstol med särskild behörighet i brottmål, där beslutet fattades angående ett sådant beslut som avses i led iii.

⁽¹⁾ EGT C 278, 2.10.2001, s. 4.

⁽²⁾ EGT C 271 E, 7.11.2002, s. 423.

⁽³⁾ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁽⁴⁾ EGT C 364, 18.12.2000, s. 1.

- b) *bötesstraff*: skyldighet att betala
- i) ett penningbelopp som utdöms som påföljd för ett brott,
 - ii) ersättning till brottsoffer som utdöms i samma beslut, där brottsoffret inte får vara civilrättslig part i förfarandena och domstolen beslutar under utövande av sin domsrätt i brottmål,
 - iii) penningbelopp som skall betalas för kostnader för de rättegångsförfaranden eller förvaltningsrättsliga förfaranden som leder fram till beslutet,
 - iv) penningbelopp som skall betalas till en allmän fond eller till en stödorganisation för brottsoffer, vilket utdöms i samma beslut.

Bötesstraff skall inte inbegripa

- beslut om förverkande av hjälpmedel till eller vinning av brott,
 - beslut av civilrättslig art som fattats till följd av enskilda anspråk och som är verkställbara enligt rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ⁽¹⁾.
- c) *utfärdande stat*: den medlemsstat där ett beslut i detta rambesluts mening har meddelats.
- d) *verkställande stat*: den medlemsstat dit ett beslut har överförs för verkställighet.

Artikel 2

Fastställande av behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka myndigheter som enligt nationell lag är behöriga enligt detta rambeslut, när medlemsstaten är utfärdande stat eller verkställande stat.
2. Utan hinder av artikel 4 får varje medlemsstat, om organisationen av dess interna system gör det nödvändigt, utse en eller flera centrala myndigheter till att ansvara för administrativt översändande och mottagande av beslut och bistå de behöriga myndigheterna.

⁽¹⁾ EGT L 12, 16.1.2001, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2245/2004 (EUT L 381, 28.12.2004, s. 10).

3. Rådets generalsekretariat skall hålla de erhållna underrättelserna tillgängliga för alla medlemsstater och för kommissionen.

Artikel 3

Grundläggande rättigheter

Detta rambeslut skall inte ändra skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i Fördraget.

Artikel 4

Översändande av beslut och anlitande av den centrala myndigheten

1. Ett beslut tillsammans med ett intyg enligt denna artikel, får översändas till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat där den fysiska eller juridiska person mot vilken beslutet har meddelats har egendom eller inkomst, normalt är bosatt eller, när det gäller en juridisk person, har sitt säte.

2. Intyget, vars standardutformning återges i bilagan, måste undertecknas och riktigheten i dess innehåll intygas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

3. Beslutet, eller en bestyrkt avskrift av detta, skall tillsammans med intyget översändas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, på ett sätt som lämnar ett skriftligt spår och möjliggör för den verkställande staten att fastställa äktheten. Beslutet i original, eller en bestyrkt avskrift av detta, och intyget i original skall översändas till den verkställande staten, om den kräver detta. Allt informationsutbyte skall också ske direkt mellan de berörda myndigheterna.

4. Den utfärdande staten skall översända ett beslut till endast en verkställande stat åt gången.

5. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte är känd av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, skall denna vidta alla nödvändiga efterforskningar, inklusive via kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverket ⁽²⁾, för att erhålla informationen från den verkställande staten.

6. Om en myndighet i den verkställande staten tar emot ett beslut och inte är behörig att erkänna det och vidta de åtgärder som krävs för att det skall verkställas, skall den *ex officio* översända beslutet till den behöriga myndigheten och därefter underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

⁽²⁾ Rådets gemensamma åtgärd 98/428/RIF av den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk (EGT L 191, 7.7.1998, s. 4).

7. Förenade kungariket respektive Irland får i en förklaring meddela att beslutet och intyget måste sändas via deras centrala myndighet eller myndigheter enligt specifikation i förklaringen. Dessa medlemsstater får när som helst genom ytterligare en förklaring begränsa räckvidden för en sådan förklaring för att ge punkt 3 större verkan. De skall göra detta när bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet träder i kraft för deras vidkommande. Förklaringarna skall deponeras hos rådets generalsekretariat och meddelas kommissionen.

Artikel 5

Räckvidd

1. Följande brott skall enligt detta rambeslut medföra erkännande och verkställighet av beslut utan kontroll av dubbel straffbarhet, om de är straffbara i den utfärdande staten enligt den utfärdande statens lagstiftning:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.
- Beteende som står i strid med vägtrafikbestämmelser, inbegripet överträdelse av bestämmelser om körtid och viloperioder och av bestämmelser om farligt gods.
- Smuggling av varor.
- Intrång i immateriella rättigheter.
- Våldshandlingar och hot om våld mot personer, inbegripet våldshandlingar under idrottsevenemang.
- Skadegörelse.
- Stöld.
- Brott i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, vilka omfattas av genomförandeskyldigheter enligt instrument som antagits enligt EG-fördraget eller enligt avdelning VI i EU-fördraget.

2. Rådet kan när som helst, med enhällighet och efter att ha hört Europaparlamentet enligt villkoren i artikel 39.1 i EU-fördraget, besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1.

Rådet skall på grundval av den rapport som det erhåller i enlighet med artikel 20.5 överväga om förteckningen skall utvidgas eller ändras. Rådet skall i ett senare skede överväga frågan ytterligare på grundval av en rapport om den praktiska tillämpningen av rambeslutet som kommissionen skall upprätta inom fem år efter den tidpunkt som nämns i artikel 20.1.

3. I andra fall än de som anges i punkt 1 får den verkställande staten som villkor för att erkänna och verkställa ett beslut begära att beslutet avser ett beteende som skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oavsett brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

Artikel 6

Erkännande och verkställighet av beslut

De behöriga myndigheterna i den verkställande staten skall erkänna ett beslut som har översänts i enlighet med artikel 4 utan krav på ytterligare formaliteter och skyndsamt vidta alla de åtgärder som krävs för att verkställa det, såvida inte den behöriga myndigheten beslutar att åberopa något av de skäl för att vägra erkännande eller verkställighet som anges i artikel 7.

Artikel 7

Skäl för att inte erkänna och verkställa ett beslut

1. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten får vägra erkänna och verkställa beslutet, om det intyg som avses i artikel 4 saknas, är ofullständigt eller uppenbarligen inte motsvarar beslutet.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får också vägra erkänna och verkställa beslutet, om det konstateras att

- a) den dömda personen har dömts för samma gärningar i den verkställande staten eller i en annan stat än den utfärdande eller den verkställande staten, och detta beslut i det senare fallet har verkställts,
- b) beslutet i ett av fallen enligt artikel 5.3 avser gärningar som inte skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning,

c) verkställigheten av beslutet har preskriberats enligt den verkställande statens lagstiftning och beslutet avser gärningar som omfattas av denna stats behörighet enligt dess egen lagstiftning,

d) beslutet avser gärningar som

i) enligt den verkställande statens lagstiftning helt eller delvis anses ha begåtts inom dess territorium eller på en plats som är likställd med detta, eller

ii) har begåtts utanför den utfärdande statens territorium och åtal enligt den verkställande statens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium,

e) det enligt lagen i den verkställande staten föreligger immunitet som gör det omöjligt att verkställa beslutet,

f) beslutet har ådömts en fysisk person som enligt lagen i den verkställande staten på grund av sin ålder inte kan göras straffrättsligt ansvarig för de gärningar som beslutet avser,

g) den berörda personen enligt det intyg som avses i artikel 4

i) i händelse av skriftligt förfarande inte, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag underrättades om sin rätt att bestrida och om tidsfristerna för ett sådant bestridande, eller

ii) inte inställde sig personligen, om inte intyget uppger

— att personen personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag underrättades om de rättsliga åtgärderna i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, eller

— att personen har meddelat att han eller hon inte bestrider saken,

h) bötesstraffet understiger 70 euro eller motsvarande belopp.

3. Vid fall enligt punkt 1 samt punkt 2 c och 2 g skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten, innan den fattar ett beslut om att helt eller delvis inte erkänna och verkställa ett beslut, på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och i tillämpliga fall anmoda denna att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga upplysningar.

Artikel 8

Fastställande av det belopp som skall betalas

1. Om det fastställs att beslutet hänför sig till gärningar som inte begåtts i den utfärdande staten, får den verkställande staten besluta att minska bötesbeloppet till det högsta belopp som föreskrivs för gärningar av samma slag enligt nationell lag i den verkställande staten, när gärningarna omfattas av denna stats behörighet.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall vid behov räkna om bötesbeloppet till den verkställande statens valuta till den växelkurs som gällde vid den tidpunkt då bötesstraffet utdömdes.

Artikel 9

Lag som reglerar verkställighet

1. Om inte annat föreskrivs i punkt 3 i denna artikel eller i artikel 10, skall beslutets verkställighet regleras av lagen i den verkställande staten på samma sätt som för ett bötesstraff i den verkställande staten. Myndigheterna i den verkställande staten skall ha exklusiv behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena och att fastställa alla åtgärder i samband därmed, inklusive grunderna för att avbryta verkställigheten.

2. Om den dömda personen kan lämna bevis för att han helt eller delvis erlagt betalning i någon stat, skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på det sätt som anges i artikel 7.3. Oavsett hur indrivningen sker, skall varje del av bötesbeloppet som drivs in i någon stat dras av från det belopp som skall indrivas i den verkställande staten.

3. Ett bötesstraff som ådömts en juridisk person skall verkställas, även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar.

Artikel 10

Frihetsberövande eller andra alternativa straff då böterna inte kan indrivas

Om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa ett beslut, kan den verkställande staten tillämpa alternativa straff, inbegripet frihetsstraff, om dessa föreskrivs i dess lagar i sådana fall, och den utfärdande staten i det intyg som avses i artikel 4 medgivit att sådana alternativa straff får tillämpas. Hur strängt det alternativa straffet skall vara, skall bestämmas enligt lagen i den verkställande staten, men det får inte överskrida det maximala straff som anges i intyget från den utfärdande staten.

Artikel 11

Amnesti, nåd, omprövning av dom

1. Amnesti och nåd får beviljas av både den utfärdande staten och den verkställande staten.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10 får endast den utfärdande staten fatta beslut om ansökan om omprövning av beslutet.

Artikel 12

Inställande av verkställighet

1. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall genast informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning dras tillbaka från den verkställande staten.

2. Den verkställande staten skall inställa verkställigheten av beslutet så snart som den erhåller information från den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om beslutet eller åtgärden.

Artikel 13

Fördelning av belopp som erhålls vid verkställighet av beslut

Belopp som erhålls vid verkställighet av beslut skall tillfalla den verkställande staten, om inte denna stat och den utfärdande staten kommit överens om något annat, särskilt i de fall som åsyftas i artikel 1 b ii.

Artikel 14

Information från den verkställande staten

Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på ett sätt som lämnar ett skriftligt spår

a) om att beslutet sänds till den behöriga myndigheten enligt artikel 4.6,

b) om ett eventuellt beslut att inte erkänna och verkställa ett beslut enligt artikel 7 eller artikel 20.3 samt skälen till beslutet,

c) om att beslutet helt eller delvis inte har verkställts av de skäl som anges i artikel 8 samt artiklarna 9.1, 9.2 och 11.1,

- d) om att beslutet har verkställts så snart verkställigheten har fullföljts,
- e) om tillämpningen av alternativa straff enligt artikel 10.

Artikel 15

Följder av översändande av beslut

1. Med förbehåll för punkt 2 får den utfärdande staten inte fullfölja verkställigheten av ett beslut som översänts enligt artikel 4.
2. Rätten att verkställa beslutet skall återgå till den utfärdande staten
 - a) när denna har erhållit information från den verkställande staten om att beslutet helt eller delvis inte har verkställts, eller inte har erkänts eller verkställts enligt artikel 7, med undantag för artikel 7.2 a samt artiklarna 11.1 och 20.3, eller
 - b) när den utfärdande staten har underrättat den verkställande staten om att beslutets verkställighet har dragits tillbaka från denna enligt artikel 12.
3. Om en myndighet i den utfärdande staten, efter det att ett beslut har översänts i enlighet med artikel 4, tar emot ett belopp som den dömde har betalat frivilligt med avseende på beslutet, skall den utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten. Artikel 9.2 skall tillämpas.

Artikel 16

Språk

1. Intyget, i den standardform som anges i bilagan, skall översättas till det officiella språket eller något av de officiella språken i den verkställande staten. Varje medlemsstat får när detta rambeslut antas eller senare i en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat tillkännage att den godtar en översättning till ett eller flera av de officiella språken i unionens institutioner.
2. Verkställandet av beslutet får skjutas upp under den tid som är nödvändig för att få fram en översättning på den verkställande statens bekostnad.

Artikel 17

Kostnader

Medlemsstaterna får inte avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av detta rambeslut.

Artikel 18

Förhållandet till andra avtal och överenskommelser

Detta rambeslut skall inte åsidosätta tillämpningen av bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser mellan medlemsstaterna, i den mån som sådana avtal och överenskommelser medger undantag från bestämmelserna i detta rambeslut och ytterligare förenklar och underlättar förfarandena för indrivning av bötesstraff.

Artikel 19

Territoriell tillämpning

Detta rambeslut skall tillämpas på Gibraltar.

Artikel 20

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den 22 mars 2007.
2. Varje medlemsstat får under högst fem år från och med den dag detta rambeslut träder i kraft begränsa dess tillämpning till
 - a) beslut som nämns i artikel 1 a i och 1 a iv, och/eller
 - b) i fråga om juridiska personer, beslut som avser ett beteende för vilket ett EU-instrument föreskriver tillämpning av principen om juridiska personers ansvar.

Varje medlemsstat som vill tillämpa denna punkt skall lämna en förklaring att detta sker till rådets generalsekreterare vid antagandet av detta rambeslut. Förklaringen skall offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

3. Varje medlemsstat får motsätta sig erkännande och verkställighet av beslut, om intyget enligt artikel 4 ger anledning att förmoda att de grundläggande rättigheterna eller de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i fördraget kan ha kränkts. Det förfarande som anges i artikel 7.3 skall därvid tillämpas.

4. Varje medlemsstat får tillämpa ömsesidighetsprincipen i förhållande till varje medlemsstat som tillämpar punkt 2.

5. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. På grundval av en rapport som kommissionen utarbetar med hjälp av denna information skall rådet senast den 22 mars 2008 bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt bestämmelserna i detta rambeslut.

6. Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de förklaringar som görs i enlighet med artikel 4.7 och artikel 16.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35.7 i fördraget, får en medlemsstat som vid upprepade tillfällen stött på svårigheter eller bemötts med passivitet från en annan medlemsstats sida när det gäller ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut och om dessa problem inte har lösts genom bilaterala samråd, underrätta rådet för en utvärdering av detta rambesluts genomförande på medlemsstatsnivå.

8. Varje medlemsstat som under ett kalenderår har tillämpat punkt 3 skall i början av det påföljande kalenderåret underrätta rådet och kommissionen om sådana ärenden där de skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet av ett beslut som det hänvisas till i den bestämmelsen har tillämpats.

9. Inom sju år efter det att detta rambeslut träder i kraft skall kommissionen utarbeta en rapport på grundval av den mottagna informationen, vilken skall åtföljas av eventuella initiativ som den finner lämpliga. Rådet skall på grundval av rapporten se över denna artikel för att överväga om punkt 3 skall bibehållas eller ersättas med en mer specifik bestämmelse.

Artikel 21

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 24 februari 2005.

På rådets vägnar

N. SCHMIT

Ordförande

BILAGA

INTYG

enligt artikel 4 i rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff

a)

- * Utfärdande stat:
- * Verkställande stat:

b) Den myndighet som har utfärdat beslutet om bötesstraff:

Officiellt namn:

Adress:

.....

Ärendebeteckning [...]:

Tfn (landsnummer) (riktnummer)

Fax (landsnummer) (riktnummer)

E-post (om sådan finns):

Språk för kontakter med den utfärdande myndigheten:

.....

Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för ytterligare information för verkställighet av beslutet eller i förekommande fall för överförande till den utfärdande staten av belopp som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

.....

.....

- c) Behörig myndighet för verkställighet av ett beslut om bötesstraff i den utfärdande staten (om denna myndighet är en annan än den myndighet som anges under b):

Officiellt namn:

.....

Adress:

.....

Tfn (landsnummer) (riktnummer)

Fax (landsnummer) (riktnummer)

E-post (om sådan finns):

Språk för kontakter med den för verkställighet behöriga myndigheten:

.....

Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för ytterligare information för verkställighet av beslutet eller i förekommande fall för överförande till den utfärdande staten av belopp som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

.....

.....

- d) Central myndighet med ansvar för administrativ översändning av beslut om bötesstraff i den utfärdande staten:

Namn på den centrala myndigheten:

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

.....

Adress:

.....

Ärendebeteckning:

Tfn (landsnummer) (riktnummer)

Fax (landsnummer) (riktnummer)

E-post (om sådan finns):

e) Den myndighet/de myndigheter som kan kontaktas (om punkt c och/eller d har fyllts i):

Myndighet enligt b:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

Myndighet enligt c:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

Myndighet enligt d:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

f) Uppgifter om fysisk eller juridisk person för vilken bötesstraffet har utdömts:

1. Fysisk person

Namn:

Samtliga förnamn:

Flicknamn, i tillämpliga fall:

Alias, i tillämpliga fall:

Kön:

Nationalitet:

ID-nummer eller socialförsäkringsnummer (om sådant finns):

Födelsedatum:

Födelseort:

Senaste kända adress:

Språk som personen förstår (om detta/dessa är känt/kända):

a) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att personen som är föremål för beslutet normalt är bosatt där, lägg till följande uppgifter:

Hemvist i den verkställande staten:

b) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att personen som är föremål för beslutet har egendom i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av personens egendom:

Egendomens belägenhet:

- c) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att personen som är föremål för beslutet har inkomster i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av personens inkomstkälla/-källor:

Inkomstkällans/-källornas belägenhet:

2. Juridisk person

Namn:

Form av juridisk person:

Registreringsnummer (om sådant finns) ⁽¹⁾:

Registrerat säte (om sådant finns) ⁽¹⁾:

Den juridiska personens adress:

- a) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person som är föremål för beslutet har egendom i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av den juridiska personens egendom:

Egendomens belägenhet:

.....

- b) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person som är föremål för beslutet har inkomster i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av personens inkomstkälla/-källor:

Inkomstkällans/-källornas belägenhet:

.....

- g) Beslut om utdömande av bötesstraff:

1. Arten av beslut om bötesstraff (sätt kryss i tillämplig ruta):

i) Beslut av en domstol i den utfärdande staten med avseende på en brottslig gärning enligt lagen i den utfärdande staten.

ii) Beslut av en annan myndighet än domstol i den utfärdande staten med avseende på gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens lag. Det bekräftas att den berörda personen har haft tillfälle att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål.

iii) Beslut av en annan myndighet än domstol i den utfärdande staten med avseende på gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lag eftersom de utgör överträdelser mot lagbestämmelser. Det bekräftas att den berörda personen har haft tillfälle att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål.

iv) Beslut av en domstol med särskild behörighet i brottmål med avseende på ett beslut enligt iii.

Beslutet fattades den (datum)

⁽¹⁾ Om ett beslut översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person mot vilken beslutet har meddelats har sitt registrerade säte i den staten måste registreringsnummer och registrerat säte fyllas i.

Beslutet blev slutgiltigt den (datum)

Beslutets referensnummer är (om sådant finns):

Bötesstraffet innebär en skyldighet att betala (sätt kryss i tillämplig[a] ruta[or] och ange beloppet[en] med angivande av valuta):

- i) Ett penningbelopp som utdöms som påföljd för ett brott.

Belopp:

- ii) En ersättning till brottsoffer som utdöms i samma beslut, där brottsoffret inte får vara civilrättslig part i förfarandena och domstolen beslutar under utövande av sin domsrätt i brottmål.

Belopp:

- iii) Ett penningbelopp som skall betalas för kostnader för de rättegångsförfaranden eller förvaltningsrättsliga förfaranden som leder fram till beslutet.

Belopp:

- iv) Ett penningbelopp som skall betalas till en allmän fond eller till en stödorganisation för brottsoffer, vilket utdöms i samma beslut.

Belopp:

Det sammanlagda bötesbeloppet med angivande av valuta:

.....

2. En sammanfattning av fakta och en beskrivning av omständigheterna när brottet/brotten begicks, bland annat tid och plats:

.....

.....

.....

.....

.....

Brottets eller brottens beskaffenhet, brottsrubricering och den tillämpliga lagbestämmelse som beslutet grundar sig på:

.....

.....

.....

3. Om de(t) brott som anges under punkt 2 ovan utgör ett eller flera av följande, bekräfta detta genom att sätta kryss i tillämplig(a) ruta(or):

- Deltagande i en kriminell organisation.

- Terrorism.

- Människohandel.

- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.

- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.

- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.

- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptill olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.
- Beteende som står i strid med vägtrafikbestämmelser, inbegripet överträdelse av bestämmelser om körtid och viloperioder och av bestämmelser om farligt gods.
- Smuggling av varor.
- Intrång i immateriella rättigheter.
- Våldshandlingar och hot om våld mot personer, inbegripet våldshandlingar under idrottsevenemang.
- Skadegörelse.

- Stöld.
- Brott i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning vilka omfattas av genomförandeskyldigheter enligt instrument som antagits enligt EG-fördraget eller enligt avdelning VI i EU-fördraget.

Om denna ruta kryssas för, ange exakt vilka bestämmelser i det instrument som antagits på grundval av EG- eller EU-fördraget som dessa brott avser:

.....

4. Om de(t) brott som anges i punkt 2 ovan inte omfattas av punkt 3, ge en fullständig beskrivning av ifrågasvarande brott:

.....

h) Status för beslutet om bötesstraff

1. Bekräfta att (sätt kryss i rutorna)

- a) beslutet är slutgiltigt,
- b) den myndighet som utfärdar intyget inte har kännedom om att den dömda personen har dömts för samma gärningar i den verkställande staten eller att något sådant beslut som meddelats i någon annan stat än den utfärdande eller den verkställande staten har verkställts.

2. Ange om fallet har varit föremål för ett skriftligt förfarande:

- a) Nej, det har det inte.
- b) Ja, det har det. Det bekräftas att den berörda personen i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag har underrättats om sin rätt att bestrida saken samt om tidsfrister för ett sådant bestridande.

3. Ange om den berörda personen inställde sig personligen till rättegången:

- a) Ja, det gjorde han/hon.
- b) Nej, det gjorde han/hon inte. Det bekräftas
- att personen personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag underrättades om de rättsliga åtgärderna i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning,
- eller
- att personen har meddelat att han/hon inte bestrider saken.

4. Delbetalning av bötesbeloppet

Om någon del av böterna redan har betalats i den utfärdande staten eller i någon annan stat och den myndighet som utfärdat intyget är informerad om detta, ange vilket belopp:

.....

i) Alternativa straff, inklusive frihetsstraff

1. Ange om den utfärdande staten medger att den verkställande staten tillämpar alternativa straff, om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa beslutet om bötesstraff:

ja

nej

2. Om ja, ange vilka straff som kan tillämpas (beskaffenhet, maximistraff):

Frihetsberövande. Maximitid:

Samhällstjänst (eller motsvarande). Maximitid:

Andra straff. Beskrivning:

.....

j) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

.....

.....

k) Texten till beslutet om bötesstraff bifogas intyget.

Underskrift av den myndighet som utfärdar intyget och/eller företrädare, som bekräftar att intyget är korrekt: ..

.....

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall)

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen)

RÅDETS RAMBESLUT 2006/783/RIF

av den 6 oktober 2006

om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 31.1 a och 34.2 b,

med beaktande av Konungariket Danmarks initiativ ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europeiska rådet i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 betonade att principen om ömsesidigt erkännande bör utgöra hörnstenen i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga området inom unionen.
- (2) I punkt 51 i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors framfördes att penningtvätt är en central del i den organiserade brottsligheten, att den bör utrotas varhelst den förekommer och att Europeiska rådet är fast beslutet att se till att det vidtas konkreta åtgärder för spårande, spärrande, beslag och förverkande av vinning av brott. Europeiska rådet uppmanade i detta sammanhang, i punkt 55 i slutsatserna, till tillnärmning av straffrätten och de straffrättsliga förfarandena vid penningtvätt (t.ex. spårande, spärrande och förverkande av medel).
- (3) Samtliga medlemsstater har ratificerat Europarådets konvention av den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott (nedan kallad "1990 års konvention"). Konventionen ålägger de parter som har undertecknat den att erkänna och verkställa beslut om förverkande från en annan part eller att inlämna en framställan till sina egna behöriga

myndigheter för att erhålla ett beslut om förverkande samt att, om ett sådant beslut erhålls, verkställa detta. Parterna kan avvisa framställningar om förverkande, bl.a. när det brott som framställan gäller inte är något brott enligt den anmodade partens nationella lagstiftning eller om det brott som framställan gäller inte kan utgöra underlag för förverkande enligt den anmodade partens nationella lagstiftning.

- (4) Rådet antog den 30 november 2000 ett åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål, i vilket högsta prioritet (åtgärderna 6 och 7) gavs till antagande av ett instrument om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på frysning av bevismaterial och egendom. Dessutom framgår det av punkt 3.3 i programmet att syftet är att, i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande, förbättra verkställigheten i en medlemsstat av ett beslut om förverkande som avkunnats i en annan medlemsstat, bland annat när det gäller återställande till offret för en straffbar gärning, med beaktande av 1990 års konvention. För att uppnå detta syfte minskas genom detta rambeslut, inom dess tillämpningsområde, skälen till vägran av verkställighet och upphävs, bland medlemsstaterna, eventuella system för att omvandla beslutet om förverkande till ett inhemskt beslut.
- (5) I rådets rambeslut 2001/500/RIF ⁽³⁾ fastställs bestämmelser om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel till och vinning av brott. Enligt det rambeslutet får medlemsstaterna inte heller göra eller vidhålla några reservationer i fråga om artikel 2 i 1990 års konvention, om brottet bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där högsta straffet är mer än ett år.
- (6) Slutligen antog rådet den 22 juli 2003 rambeslut 2003/577/RIF om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EGT C 184, 2.8.2002, s. 8.

⁽²⁾ Yttrandet avgivet den 20 november 2002 (EUT C 25 E, 29.1.2004, s. 205).

⁽³⁾ EGT L 182, 5.7.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 196, 2.8.2003, s. 45.

- (7) Huvudsyftet för den organiserade brottsligheten är ekonomisk vinning. Effektivt förebyggande och effektiv bekämpning av den organiserade brottsligheten bör därför inriktas på spårande, spärrande, beslag och förverkande av vinning av brott. Det räcker dock inte med att garantera ömsesidigt erkännande inom Europeiska unionen av preliminära rättsliga åtgärder såsom spärrande och beslag, eftersom effektiv bekämpning av ekonomisk brottslighet dessutom kräver ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande av vinning av brott.
- (8) Syftet med detta rambeslut är att underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna om ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut om förverkande av egendom, så att en medlemsstat på sitt territorium skall erkänna och verkställa beslut om förverkande som har utfärdats av en annan medlemsstats domstol som är behörig i brottmål. Detta rambeslut hänger samman med rådets rambeslut 2005/212/RIF av den 24 februari 2005 om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott⁽¹⁾. Syftet med det rambeslutet är att säkerställa att alla medlemsstater har effektiva regler för förverkande av vinning av brott, bland annat när det gäller bevisbördan i fråga om ursprung för tillgångar vilka innehas av en person som är dömd för ett brott som har samband med organiserad brottslighet.
- (9) Samarbete mellan medlemsstaterna på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och omedelbar verkställighet av rättsliga avgöranden förutsätter förtroende för att de beslut som skall erkännas och verkställas alltid kommer att fattas i enlighet med principerna om laglighet, subsidiaritet och proportionalitet. Det förutsätter också att de rättigheter som beviljas parterna eller berörda tredje parter i god tro kommer att bibehållas. I detta sammanhang bör lämplig hänsyn tas till att förhindra att orättmätiga anspråk från juridiska eller fysiska personer tillgodoses.
- (10) En korrekt tillämpning av detta rambeslut förutsätter nära förbindelser mellan de berörda ansvariga nationella myndigheterna, i synnerhet när det gäller samtidig verkställighet av ett beslut om förverkande i fler än en medlemsstat.
- (11) Termerna "vinning" och "hjälpmedel" som används i detta rambeslut har en tillräckligt vid definition för att i förekommande fall innefatta föremål för brottet.
- (12) Om det råder tveksamhet om var den egendom som är föremål för beslut om förverkande är belägen, bör medlemsstaterna använda alla tillgängliga medel för att korrekt kunna fastställa var egendomen finns, också med användning av alla tillgängliga informationssystem.
- (13) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud mot att vägra att förverka egendom om vilken ett beslut om förverkande har utfärdats, om det finns objektiva skäl att tro att beslutet har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.
- (14) Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.
- (15) Detta rambeslut tar inte upp återställande av egendom till dess rättmätiga ägare.
- (16) Detta rambeslut påverkar inte det ändamål för vilket medlemsstaterna använder de summor som erhålls till följd av dess tillämpning.
- (17) Detta rambeslut påverkar inte medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten enligt artikel 33 i fördraget om Europeiska unionen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

1. Syftet med detta rambeslut är att fastställa de regler enligt vilka en medlemsstat skall erkänna och på sitt territorium verkställa ett beslut om förverkande som har utfärdats av en domstol som är behörig i brottmål i en annan medlemsstat.

2. Detta rambeslut innebär ingen ändring av skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsprinciperna enligt artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen, och inga skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende skall påverkas.

⁽¹⁾ EUT L 68, 15.3.2005, s. 49.

Artikel 2

Definitioner

I detta rambeslut används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

- a) *utfärdande stat*: den medlemsstat där en domstol har utfärdat ett beslut om förverkande i samband med ett straffrättsligt förfarande.
- b) *verkställande stat*: den medlemsstat till vilken ett beslut om förverkande har överförs för verkställighet.
- c) *beslut om förverkande*: sådant slutligt straff eller sådan slutlig åtgärd som beslutas av domstol efter rättegång på grund av en eller flera brottsliga handlingar som innebär slutligt berövande av egendom.
- d) *egendom*: varje form av egendom, materiell eller immateriell, lös eller fast, samt juridiska handlingar eller urkunder som styrker äganderätt eller annan rätt till sådan egendom, som enligt beslut av domstolen i den utfärdande staten
 - i) utgör vinning av ett brott eller motsvarande som helt eller delvis uppgår till värdet av denna vinning,
 - ii) utgör hjälpmedel för ett sådant brott, vinning,
 - iii) kan förklaras förverkade till följd av tillämpningen i den utfärdande staten av någon av de utökade möjligheterna till förverkande som anges i artikel 3.1 och 3.2 i rambeslut 2005/212/RIF,

eller

 - iv) kan förklaras förverkade enligt någon annan bestämmelse om utökade möjligheter till förverkande enligt den utfärdande statens lagstiftning.
- e) *vinning*: varje ekonomisk fördel av brott. Den kan bestå av alla former av egendom.
- f) *hjälpmedel*: all slags egendom som på något sätt, helt eller delvis, använts eller varit avsedd att användas för att begå ett eller flera brott.
- g) *kulturföremål som ingår i det nationella kulturarvet* skall definieras i enlighet med artikel 1.1 i direktiv 93/7/EEG av den 15 mars 1993 om återlämnande av kulturföremål som olagligt förts bort från en medlemsstats territorium ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 74, 27.3.1993, s. 74. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/38/EG (EGT L 187, 10.7.2001, s. 43).

- h) om de straffrättsliga förfaranden som leder fram till ett beslut om förverkande omfattar ett förbrott, inbegripet penningtvätt, skall med "brott" enligt artikel 8.2 f avses ett förbrott.

Artikel 3

Fastställande av behöriga myndigheter

1. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka myndigheter som enligt nationell lag är behöriga enligt detta rambeslut, när medlemsstaten är

— utfärdande stat,

eller

— verkställande stat.

2. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 4.1 och 4.2 får varje medlemsstat, om organisationen av dess interna system gör det nödvändigt, utse en eller flera centrala myndigheter till att ansvara för administrativ översändning och mottagning av beslut om förverkande och bistå de behöriga myndigheterna.

3. Rådets generalsekretariat skall hålla de erhållna underrättelserna tillgängliga för alla medlemsstater och för kommissionen.

Artikel 4

Översändande av beslut om förverkande

1. Ett beslut om förverkande får, om beslutet om förverkande avser ett penningbelopp, översändas, tillsammans med det intyg som avses i punkt 2, till den behöriga myndigheten i en medlemsstat i vilken den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att den fysiska eller juridiska person mot vilken ett beslut om förverkande har utfärdats har egendom eller inkomster.

Om beslutet om förverkande avser specifik egendom får beslutet om förverkande och intyget översändas till den behöriga myndigheten i en medlemsstat i vilken den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägen.

Om det saknas tillräckliga skäl för att den utfärdande staten skall kunna fastställa till vilken medlemsstat beslutet om förverkande skall översändas, kan detta överföras till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den fysiska eller juridiska person för vilken beslutet om förverkande har utfärdats normalt är bosatt respektive har sitt registrerade säte.

2. Beslutet om förverkande eller en bestyrkt avskrift av detta, skall tillsammans med intyget översändas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande staten kan fastställa äktheten. Beslutet om förverkande i original, eller en bestyrkt avskrift av detta, och intyget i original skall översändas till den verkställande staten, om den kräver detta. Allt informationsutbyte skall också ske direkt mellan de berörda myndigheterna.

3. Intyget skall undertecknas och riktigheten i dess innehåll intygas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

4. Om den myndighet som är behörig att verkställa beslutet om förverkande inte är känd av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, skall denna vidta alla nödvändiga efterforskningar, inklusive via kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverket, för att erhålla informationen från den verkställande staten.

5. Om en myndighet i den verkställande staten tar emot ett beslut om förverkande och inte är behörig att erkänna det och vidta de åtgärder som krävs för att det skall verkställas, skall den *ex officio* översända beslutet till den behöriga myndigheten och därefter underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

Artikel 5

Översändande av ett beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater

1. Med förbehåll för punkterna 2 och 3 får ett beslut om förverkande endast översändas i enlighet med artikel 4 till en verkställande stat åt gången.

2. Ett beslut om förverkande som avser specifik egendom får översändas till flera än en verkställande stat åt gången om

— den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att olika delar av den egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägna i olika verkställande stater,

eller

— förverkandet av en specifik egendom som omfattas av beslutet om förverkande medför åtgärder i mer än en verkställande stat,

eller

— den behöriga myndigheten i den utfärdande staten har tillräckliga skäl att anta att en specifik egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägen i en av två eller fler angivna verkställande stater.

3. Ett beslut om förverkande som avser ett penningbelopp får översändas till flera än en verkställande stat åt gången om den behöriga myndigheten i den utfärdande staten bedömer att det finns ett specifikt behov att göra det, till exempel om

— egendomen i fråga inte har frysts i enlighet med rådets rambeslut 2003/577/RIF,

eller

— värdet på den egendom som får förverkas i den utfärdande staten och ytterligare en verkställande stat förmodligen inte räcker för att driva in hela det belopp som omfattas av beslutet om förverkande.

Artikel 6

Brott

1. Om de gärningar som föranleder beslutet om förverkande utgör ett eller flera av följande brott, enligt den utfärdande statens lagstiftning, och de i den utfärdande staten medför ett högsta frihetsstraff på minst 3 år, skall ett beslut om förverkande verkställas utan kontroll av dubbel straffbarhet:

— Deltagande i en kriminell organisation.

— Terrorism.

— Människohandel.

— Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.

— Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.

— Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängmedel.

— Korruption.

— Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som skadar Europeiska gemenskapernas finansiella intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

— Tvätt av vinning av brott.

— Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.

— IT-brottslighet.

— Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.

— Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.

— Mord, grov misshandel.

— Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.

- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld och väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

2. Rådet kan när som helst med enhällighet, och efter att ha hört Europaparlamentet enligt villkoren i artikel 39.1 i EU-fördraget, besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1. Rådet skall på grundval av den rapport som kommissionen lägger fram i enlighet med artikel 22 överväga om förteckningen skall utvidgas eller ändras.

3. I andra fall än de som anges i punkt 1 får den verkställande staten låta erkännande och verkställighet av ett beslut om förverkande bero på om de gärningar som föranleder beslutet om förverkande utgör ett brott som ger möjlighet till förverkande enligt den verkställande statens lagstiftning, oavsett brottets beskaffenhet eller brottsrubriceringen enligt den utfärdande statens lagstiftning.

Artikel 7

Erkännande och verkställighet

1. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten skall utan ytterligare formaliteter erkänna ett beslut om förverkande som har översänts i enlighet med artiklarna 4 och 5 och skyndsamt vidta alla de åtgärder som krävs för att verkställa det, såvida inte de behöriga myndigheterna beslutar att åberopa något av de

skäl för att vägra erkännande eller verkställighet som anges i artikel 8 eller något av de skäl till uppskov av verkställigheten som anges i artikel 10.

2. Om en framställan om förverkande rör en viss specifik egendom, får de behöriga myndigheterna i den utfärdande och den verkställande medlemsstaten, om det föreskrivs i dessa staters lagstiftning, träffa överenskommelse om att den verkställande staten kan verkställa förverkandet i form av ett krav om inbetalning av ett penningbelopp som motsvarar värdet av denna egendom.

3. Om ett beslut om förverkande avser ett penningbelopp skall de behöriga myndigheterna i den verkställande staten, om betalning inte erhålls, verkställa beslutet om förverkande i enlighet med punkt 1 på all egendom som finns att tillgå för detta.

4. Om ett beslut om förverkande avser ett penningbelopp, skall de behöriga myndigheterna i den verkställande staten om nödvändigt räkna om det förverkade beloppet till den verkställande statens valuta till den växelkurs som rådde när beslutet om förverkande utfärdades.

5. Varje medlemsstat får genom en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat förklara att dess behöriga myndigheter inte kommer att erkänna och verkställa beslut om förverkande, om beslutet utfärdades under omständigheter som medförde att egendomen skulle förverkas i enlighet med de utökade möjligheter till förverkande som avses i artikel 2 d iv. Alla sådana förklaringar får dras tillbaka vid vilken tidpunkt som helst.

Artikel 8

Skäl för att vägra erkännande eller verkställighet

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får vägra att erkänna och verkställa beslutet, om det intyg som avses i artikel 4 saknas, är ofullständigt eller uppenbarligen inte motsvarar beslutet.

2. Den behöriga rättsliga myndigheten i den verkställande staten, så som den definieras i den statens lagstiftning, får dessutom vägra att erkänna och verkställa beslutet om förverkande, om det fastställs att

a) verkställande av beslutet om förverkande skulle stå i strid med *ne bis in idem*-principen,

b) i något av de fall som anges i artikel 6.3, den gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande inte utgör ett brott som ger möjlighet till förverkande enligt lagen i den verkställande staten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får emellertid verkställigheten av ett beslut om förverkande inte vägras av det skälet att den verkställande statens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller andra avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning.

- c) det enligt den verkställande statens lagstiftning föreligger immunitet eller privilegier som skulle förhindra verkställigheten av ett nationellt beslut om förverkande av egendomen i fråga,
- d) de rättigheter som innehas av berörda parter, inklusive tredje part i god tro, enligt den verkställande statens lagstiftning gör det omöjligt att verkställa beslutet om förverkande, inklusive när detta är en konsekvens av tillämpningen av rättsmedel i enlighet med artikel 9,
- e) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 4.2, inte inställde sig personligen och inte heller företräddes av ett ombud vid det förfarande som ledde till beslutet om förverkande, såvida inte intyget fastställer att personen personligen eller genom sin enligt nationell lagstiftning behörige företrädare informerades om förfarandet enligt den utfärdande statens lagstiftning, eller att personen har meddelat att han/hon inte bestrider beslutet om förverkande,
- f) beslutet om förverkande är grundat på straffrättsliga förfaranden med avseende på brott som
- enligt den verkställande statens lagstiftning helt eller delvis anses ha begåtts inom dess territorium eller på en plats som är likvärdig med dess territorium,
- eller
- begicks utanför den utfärdande statens territorium och det enligt den verkställande statens lagstiftning inte är möjligt att inleda rättsliga förfaranden med avseende på sådana brott om de begås utanför dess territorium,
- g) beslutet om förverkande, i enlighet med vad denna myndighet har funnit, utfärdades under omständigheter som medförde att egendomen skulle förverkas i enlighet med de utökade möjligheter till förverkande som avses i artikel 2 d iv,
- h) verkställigheten av beslutet har preskriberats enligt lagen i den verkställande staten, under förutsättning att gärningarna omfattas av den statens behörighet enligt dess egen strafflagstiftning.
3. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten har funnit att
- beslutet om förverkande utfärdades under omständigheter som medförde att egendomen skulle förverkas i enlighet med de utökade möjligheter till förverkande som avses i artikel 2 d iii

och

- beslutet om förverkande faller utanför räckvidden av det alternativ som den verkställande staten har antagit enligt artikel 3.2 i rambeslut 2005/212/RIF.

skall den verkställa beslutet om förverkande åtminstone i den omfattning som föreskrivs i liknande fall enligt den nationella lagstiftningen.

4. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten skall särskilt överväga att på lämpligt sätt samråda med de behöriga myndigheterna i den utfärdande staten innan de beslutar att inte erkänna och verkställa ett beslut om förverkande enligt punkt 2 eller att begränsa verkställigheten enligt punkt 3. Samråd är obligatoriskt då beslutet sannolikt kommer att grunda sig på

- punkt 1,
- punkt 2 a, 2 e, 2 f eller 2 g,
- punkt 2 d och det inte ges någon information enligt artikel 9.3,

eller

- punkt 3.

5. Om det är omöjligt att verkställa beslutet om förverkande, på grund av att den egendom som skall förverkas redan har förverkats, försvunnit, förstörts, inte kan återfinnas på den plats som anges i intyget eller platsen där egendomen finns inte har angetts tillräckligt exakt, trots att den utfärdande staten konsulterats, skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten underrättas utan dröjsmål.

Artikel 9

Rättsmedel i den verkställande staten mot erkännande och verkställighet

1. Varje medlemsstat skall införa nödvändiga bestämmelser för att se till att alla berörda parter, inbegripet tredje part i god tro, har tillgång till rättsmedel mot erkännande och verkställighet av ett beslut om förverkande i enlighet med artikel 7 i syfte att bevara hans eller hennes rättigheter. Talan skall väckas vid en domstol i den verkställande staten i enlighet med den statens nationella lagstiftning. Talan får ha suspensiv effekt enligt lagen i den verkställande staten.

2. Grunden för utfärdande av beslutet om förverkande får inte prövas vid en domstol i den verkställande staten.

3. Om talan väcks vid en domstol i den verkställande staten skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten underrättas om detta.

Artikel 10

Uppskov av verkställigheten

1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får uppskjuta verkställigheten av ett beslut om förverkande som har överlämnats i enlighet med artiklarna 4 och 5

a) om den när det gäller ett beslut om förverkande avseende ett penningbelopp anser att det finns risk för att det sammanlagda värdet av verkställigheten kommer att överstiga det belopp som anges i beslutet om förverkande på grund av samtidig verkställighet av beslutet om förverkande i fler än en medlemsstat,

eller

b) i fråga om de rättsmedel som avses i artikel 9,

eller

c) om verkställigheten kan skada en pågående brottsutredning eller ett förfarande, fram till en tidpunkt som anses lämplig,

eller

d) i fall där det anses nödvändigt att helt eller delvis översätta beslutet om förverkande, under den tid som är nödvändig för översättningen på den verkställande statens bekostnad,

eller

e) i fall där egendomen redan omfattas av förfaranden om förverkande i den verkställande staten.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall under uppskovet vidta alla åtgärder som den skulle vidta i ett liknande inhemskt fall för att undvika att egendomen inte längre står till förfogande för verkställighet av beslutet om förverkande.

3. Vid uppskov enligt punkt 1 a skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten omedelbart underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, och den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 14.3.

4. När det gäller de fall som anges i punkterna 1 b, 1 c, 1 d och 1 e skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten omgående lämna rapport till den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om uppskovet av verkställigheten, inklusive skälen för uppskovet och om möjligt uppgift om hur långt uppskovet väntas bli, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

Så snart det inte längre finns något skäl för uppskovet, skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten omgående vidta de åtgärder som är nödvändiga för att verkställa beslutet om förverkande och underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

Artikel 11

Flera beslut om förverkande

Om de behöriga myndigheterna i den verkställande staten handlägger

— två eller flera beslut om förverkande avseende ett penningbelopp mot samma fysiska eller juridiska person och den

berörda personen inte har tillräckligt med resurser i den verkställande staten för att alla beslut skall kunna verkställas,

eller

— två eller flera beslut om förverkande avseende samma specifika egendom,

skall beslutet om vilken eller vilka av framställningarna som skall verkställas fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande staten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande staten, med vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, vilka kan omfatta förekomsten av frysta tillgångar, brottets relativa svårighetsgrad och platsen för dess förövande samt datum för respektive beslut och tidpunkt då respektive beslut översändes.

Artikel 12

Tillämplig lag för verkställighet

1. Om inte annat föreskrivs i punkt 3 skall verkställigheten av beslutet om förverkande regleras av lagen i den verkställande staten, och dess myndigheter skall ha exklusiv behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena och om alla åtgärder i samband härmed.

2. Om den berörda personen kan lämna bevis på att förverkande helt eller delvis skett i någon stat, skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på lämpligt sätt. Vid förverkande av vinning skall varje del av beloppet som drivits in enligt beslutet om förverkande i en annan stat än den verkställande staten i sin helhet dras av från det belopp som skall drivas in i den verkställande staten.

3. Ett beslut om förverkande mot en juridisk person skall verkställas, även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar.

4. Den verkställande staten får inte föreskriva åtgärder som alternativ till beslutet om förverkande, inklusive frihetsstraff eller någon annan åtgärd som begränsar en persons frihet till följd av översändande enligt artiklarna 4 och 5, såvida inte den utfärdande staten har samtyckt till detta.

Artikel 13

Amnesti, nåd, omprövning av beslut om förverkande

1. Amnesti och nåd får beviljas av både den utfärdande staten och den verkställande staten.

2. Endast den utfärdande staten får fatta beslut om en ansökan om omprövning av beslutet om förverkande.

Artikel 14

Följder av översändande av beslut om förverkande

1. Översändandet av ett beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater i enlighet med artiklarna 4 och 5 begränsar inte den utfärdande statens rätt att själv verkställa beslutet om förverkande.

2. Om ett beslut om förverkande avseende ett penningbelopp översänds till en eller flera verkställande stater får det sammanlagda värdet som härrör från verkställigheten inte överstiga det högsta belopp som anges i beslutet om förverkande.

3. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall därför omedelbart underrätta den behöriga myndigheten i varje berörd verkställande stat på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning

- a) om den anser att det finns risk för att verkställighet utöver det högsta beloppet kan äga rum, till exempel på grundval av information som den erhållit från en verkställande stat i enlighet med artikel 10.3. Om artikel 10.1 a tillämpas skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten så snart som möjligt underrätta den behöriga myndigheten i den verkställande staten om risken har upphört,
- b) om beslutet om förverkande helt eller delvis har verkställts i den utfärdande staten eller i en annan verkställande stat. Det belopp beträffande vilket beslutet om förverkande ännu inte har verkställts skall specificeras,
- c) om en myndighet i den utfärdande staten, efter det att ett beslut om förverkande har översänts i enlighet med artiklarna 4 och 5, tar emot ett penningbelopp som den berörda personen har betalat frivilligt med avseende på beslutet om förverkande. Artikel 12.2 skall tillämpas.

Artikel 15

Inställande av verkställighet

Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall genast informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning skall dras tillbaka från den verkställande staten. Den verkställande staten skall inställa verkställigheten av beslutet, så snart som den erhåller information från den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om ett sådant beslut eller en sådan åtgärd.

Artikel 16

Förfogande över förverkad egendom

1. Den verkställande staten skall fördela de penningbelopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande enligt följande:

- a) Om det belopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande understiger 10 000 EUR eller motsvarande belopp skall detta tillfalla den verkställande staten.

b) I samtliga övriga fall skall 50 % av det belopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande överföras av den verkställande staten till den utfärdande staten.

2. Annan egendom än penningbelopp som erhålls vid verkställigheten av beslutet om förverkande skall förfogas över på ett av följande sätt som den verkställande staten själv bestämmer:

a) Egendomen får säljas. I detta fall skall intäkterna från försäljningen fördelas i enlighet med punkt 1.

b) Egendomen får överföras till den utfärdande staten. Om beslutet om förverkande omfattar ett penningbelopp får egendomen endast överföras till den utfärdande staten när denna stat har gett sitt samtycke.

c) Om det inte är möjligt att tillämpa led a eller b, får egendomen förfogas över på något annat sätt i enlighet med den verkställande statens nationella lagstiftning.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 behöver den verkställande staten inte sälja eller återlämna specifika föremål som omfattas av beslutet om förverkande vilka utgörs av kulturföremål som ingår i den statens nationella kulturarv.

4. Punkterna 1, 2 och 3 skall tillämpas om inget annat överenskommit mellan den utfärdande staten och den verkställande staten.

Artikel 17

Information om resultatet av verkställigheten

Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning,

a) om översändande av beslutet om förverkande till den behöriga myndigheten enligt artikel 4.5,

b) om varje beslut om att inte erkänna beslutet om förverkande samt skälen till beslutet,

c) om att beslutet helt eller delvis inte har verkställts av de skäl som anges i artikel 10, artikel 12.1 och 12.2 eller artikel 13.1,

d) så snart som beslutet har verkställts,

e) om tillämpning av alternativa åtgärder enligt artikel 12.4.

*Artikel 18***Ersättning**

1. Om den verkställande staten enligt sin lagstiftning är ansvarig för skada, som orsakats någon av de parter som avses i artikel 9 på grund av verkställighet av ett beslut om förverkande som översänts till denna enligt artiklarna 4 och 5 skall den utfärdande staten, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.2, ersätta den verkställande staten eventuella skadeståndsbelopp som betalats ut i enlighet med detta ansvar till nämnda part, såvida inte skadan eller någon del av den uteslutande beror på den verkställande statens agerande.

2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av medlemsstaternas lagstiftning om fysiska eller juridiska personers anspråk på skadeersättning.

*Artikel 19***Språk**

1. Intyget skall översättas till det officiella språket eller något av de officiella språken i den verkställande staten.

2. Varje medlemsstat får vid antagandet av detta rambeslut eller vid en senare tidpunkt, genom en förklaring som deponeras hos rådets generalsekretariat, förklara att den kommer att godta en översättning till ett eller flera av de övriga officiella språken vid Europeiska gemenskapernas institutioner.

*Artikel 20***Kostnader**

1. Om inte annat föreskrivs i artikel 16, får medlemsstaterna inte avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av detta rambeslut.

2. Om den verkställande staten har haft kostnader som den anser vara stora eller exceptionella, får den lägga fram ett förslag för den utfärdande staten om att dessa kostnader skall delas. Den utfärdande staten skall beakta varje sådant förslag på grundval av detaljerade specifikationer från den verkställande staten.

*Artikel 21***Förhållandet till andra avtal och överenskommelser**

Detta rambeslut påverkar inte tillämpningen av bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser mellan medlemsstaterna i den mån som sådana avtal och överenskommelser bidrar

till att ytterligare förenkla eller underlätta förfaranden för att verkställa beslut om förverkande.

*Artikel 22***Genomförande**

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den 24 november 2008.

2. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. På grundval av en rapport som kommissionen utarbetar med hjälp av denna information skall rådet senast den 24 november 2009 bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de förklaringar som görs i enlighet med artiklarna 7.5 och 19.2.

4. En medlemsstat som erfarit upprepade svårigheter eller bristande verksamhet från en annan medlemsstats sida när det gäller ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut om förverkande, utan att detta har lösts genom bilaterala samråd, får underrätta rådet för en utvärdering av detta rambesluts genomförande på medlemsstatsnivå.

5. Medlemsstaterna skall, som verkställande stater, i början av varje kalenderår informera rådet och kommissionen om antalet fall i vilka artikel 17 b har tillämpats och en sammanfattning av skälen till detta.

Senast den 24 november 2013 skall kommissionen upprätta en rapport på grundval av mottagen information tillsammans med eventuella initiativ som den anser lämpliga.

*Artikel 23***Ikraftträdande**

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Luxemburg den 6 oktober 2006.

På rådets vägnar
K. RAJAMÄKI
Ordförande

BILAGA

INTYG

enligt artikel 4 i rådets rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande

a) Utfärdande och verkställande stat:

Utfärdande stat:

Verkställande stat:

b) Den domstol som har utfärdat beslutet om förverkande:

Officiellt namn:

Adress:

.....

Ärendebeteckning:

Tfn (landsnummer) (riktnummer):

Fax (landsnummer) (riktnummer):

E-post (om sådan finns):

Språk för kontakter med domstolen:

.....

Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för att få ytterligare information för verkställighet av beslutet om förverkande eller i förekommande fall för att samordna verkställighet av ett beslut om förverkande som översänts till två eller fler verkställande stater, eller för att till den utfärdande staten överföra belopp eller egendom som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

.....

.....

.....

- c) Behörig myndighet för verkställighet av ett beslut om förverkande i den utfärdande staten (om denna myndighet är en annan än den domstol som anges i led b):

Officiellt namn:

.....

Adress:

.....

Tfn (landsnummer) (riktnummer):

Fax (landsnummer) (riktnummer):

E-post (om sådan finns):

.....

Språk för kontakter med den för verkställighet behöriga myndigheten:

.....

.....

Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för att få ytterligare information för verkställighet av beslutet om förverkande eller i förekommande fall för att samordna verkställighet av ett beslut om förverkande som översänts till två eller fler verkställande stater, eller för att till den utfärdande staten överföra belopp eller egendom som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

.....

.....

- d) Central myndighet med ansvar för administrativ översändning och mottagande av beslut om förverkande i den utfärdande staten:

Namn på den centrala myndigheten:

.....

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

.....

Adress:

.....

Ärendebeteckning:

Tfn (landsnummer) (riktnummer):

Fax (landsnummer) (riktnummer):

E-post (om sådan finns):

e) Den myndighet/de myndigheter som kan kontaktas (om led c och/eller d har fyllts i):

Myndighet enligt b:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

Myndighet enligt c:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

Myndighet enligt d:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör:

f) Om beslutet om förverkande är en uppföljning av ett beslut om frysning som översänts till den verkställande staten enligt rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställande i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial ⁽¹⁾ skall nödvändiga uppgifter för att identifiera frysningsbeslutet lämnas (datum för utfärdande och överföring av beslutet om frysning, myndighet som beslutet översänts till, i förekommande fall referensnummer):

.....

.....

g) Om beslutet om förverkande har översänts till mer än en verkställande stat, lämna följande upplysningar:

1. Beslutet om förverkande har översänts till annan verkställande stat/stater (land och myndighet) enligt följande:

.....

.....

2. Beslutet om förverkande har översänts till mer än en verkställande stat av följande skäl (markera relevant ruta):

2.1 Beslutet om förverkande avser en eller flera specifika delar av en egendom:

Olika specifika delar av den egendom som omfattas av beslutet om förverkande antas vara belägna i olika verkställande stater.

Förverkandet av en specifik del av en egendom medför åtgärder i mer än en verkställande stat.

En specifik del av en egendom som omfattas av beslutet om förverkande antas vara belägen i en av två eller fler angivna verkställande stater.

2.2 Beslutet om förverkande avser ett penningbelopp:

Egendomen i fråga har inte frysts i enlighet med rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial.

Värdet på den egendom som får förverkas i den utfärdande staten och ytterligare en verkställande stat räcker förmodligen inte för att driva in hela det belopp som omfattas av beslutet om förverkande.

Andra skäl (specificera):

.....

.....

(¹) EUT L 196, 2.8.2003, s. 45.

h) Uppgifter om fysisk eller juridisk person för vilken beslutet om förverkande har utfärdats:

1. **Fysisk person:**

Namn:

Samtliga förnamn:

Flicknamn, i tillämpliga fall:

Alias, i tillämpliga fall:

Kön:

Nationalitet:

ID-nummer eller socialförsäkringsnummer (om möjligt):

Födelsedatum:

Födelseort:

Senaste kända adress:

.....

Språk som personen förstår (om detta/dessa är känt/kända):

.....

1.1 Om beslutet om förverkande rör ett penningbelopp:

Beslutet om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den person mot vilken beslutet om förverkande har utfärdats har egendom eller inkomst i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att personen har egendom/inkomst:

.....

Beskrivning av personens egendom/inkomstkälla:

.....

Lokaliseringsuppgifter om personens egendom/inkomstkälla (om okänd, senast kända lokalisering):

.....

- b) Det finns inga rimliga skäl enligt led a som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får sändas, men den person som är föremål för beslutet normalt har hemvist i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Normal hemvist i den verkställande staten:

.....

.....

1.2 Om beslutet om förverkande rör specifik egendom:

Beslutet om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) Den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten (se punkt i).
- b) Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den specifika egendom eller del av denna som omfattas av beslutet om förverkande är lokaliserad i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten:

.....

- c) Det finns inga rimliga skäl enligt led b som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får sändas, men den person som är föremål för beslutet normalt har hemvist i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Normal hemvist i den verkställande staten:

.....

.....

2. Juridisk person

Namn:

Form av juridisk person:

Registreringsnummer (om sådant finns) ⁽¹⁾:

Registrerat säte (om sådant finns) ⁽¹⁾:

Den juridiska personens adress:

2.1 Om beslutet om förverkande rör ett penningbelopp:

Beslutet översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den juridiska person som är föremål för beslutet har egendom eller inkomst i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att den juridiska personen har egendom/inkomst:

.....

Beskrivning av den juridiska personens egendom/inkomstkälla:

.....

Lokaliseringsuppgifter om den juridiska personens egendom/inkomstkälla (om okänd, senast kända lokalisering):

.....

⁽¹⁾ Om ett beslut om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person mot vilken beslutet har utfärdats har sitt registrerade säte i den staten måste registreringsnummer och registrerat säte fyllas i.

- b) Det finns inga rimliga skäl enligt led a som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får översändas, men den juridiska person som är föremål för beslutet har sitt registrerade säte i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Registrerat säte i den verkställande staten:

.....

.....

2.2 Om beslutet om förverkande omfattar specifik egendom:

Beslutet om förverkande översänds till den verkställande staten på grund av följande (markera relevant ruta):

- a) Den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten, se punkt i.
- b) Den utfärdande staten har rimliga skäl att anta att den specifika egendom eller del av denna som omfattas av beslutet är lokaliserad i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Skäl för antagandet att den specifika egendomen är lokaliserad i den verkställande staten:

.....

.....

- c) Det finns inga rimliga skäl enligt led b som gör att den utfärdande staten kan avgöra till vilken medlemsstat beslutet om förverkande får översändas men den juridiska person för vilken beslutet om förverkande har utfärdats har sitt registrerade säte i den verkställande staten. Fyll i följande uppgifter:

Registrerat säte i den verkställande staten:

.....

.....

i) Beslutet om förverkande

Beslutet om förverkande utfärdades den (datum):

.....

Beslutet blev slutgiltigt den (datum):

Beslutets referensnummer (om sådant finns):

1. Uppgifter angående beslutet om förverkande

1.1 Ange (genom att markera i relevant(a) ruta/rutor) om beslutet om förverkande omfattar

 ett penningbelopp

Det belopp som skall förverkas i den verkställande staten med angivande av valuta (i siffror och ord):

.....

Det sammanlagda beloppet enligt beslutet om förverkande med angivande av valuta (i siffror och ord):

.....

 specifik egendom eller del/delar av denna

Beskrivning av egendomen:

.....

Lokalisering av egendomen (om okänd, senast kända lokalisering):

.....

.....

Om förverkandet av egendomen medför åtgärder i mer än en verkställande stat, beskrivning av vilka åtgärder som skall vidtas:

.....

1.2 Domstolen har beslutat att egendomen (markera relevant(a) ruta/rutor):

 i) utgör vinning av ett brott eller motsvarande som helt eller delvis uppgår till värdet av denna vinning ii) utgör hjälpmedel för ett sådant brott iii) har förklarats förverkad till följd av tillämpningen i den utfärdande staten av de utökade möjligheterna till förverkande enligt beskrivning i led a, b och c. Grunden för beslutet är att domstolen på grundval av specifika sakförhållanden är fullständigt övertygad om att egendomen i fråga härrör från a) den dömda personens brottsliga verksamhet under en period som föregår domen för brottet i fråga och som anses rimlig av domstolen med tanke på omständigheterna i det särskilda fallet, eller b) den dömda personens liknande brottsliga verksamhet under en period som föregår domen för brottet i fråga och som anses rimlig av domstolen med tanke på omständigheterna i det särskilda fallet, eller c) den dömda personens brottsliga verksamhet och det har fastställts att värdet av egendomen inte står i proportion till den dömda personens lagligen förvärvade inkomst.

- iv) har förklarats förverkad enligt någon annan bestämmelse som avser utökade möjligheter till förverkande enligt den utfärdande statens lagstiftning.

Om det rör sig om två eller fler kategorier av förverkande, lämna uppgifter om vilken egendom som förverkats i förhållande till varje kategori:

.....

2. Information om det eller de brott som ledde till beslutet om förverkande:

- 2.1 En sammanfattning av fakta och beskrivning av omständigheterna under vilka det eller de brott begicks som ledde till beslutet om förverkande, inklusive tid och plats:

.....
.....
.....
.....
.....

- 2.2 Beskaffenhet och brottsrubricering för de(t) brott som ledde till beslutet om förverkande samt den tillämpliga bestämmelse/lag som beslutet grundar sig på:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

- 2.3 Ange i förekommande fall ett eller flera av följande brott som brottet eller brotten under punkt 2.2 hänför sig till, om brottet eller brotten i den utfärdande staten medför ett högsta frihetsstraff på minst 3 år (markera relevant(a) ruta/rutor):

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Korruption.
- Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- IT-brottslighet.
- Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- Hjälpa till olovlig inresa och olovlig vistelse.
- Mord, grov misshandel.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserad stöld eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- Svindleri.
- Beskyddarverksamhet och utpressning.
- Förfalskning och piratkopiering.
- Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanter.
- Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.
- Mordbrand.
- Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- Kapning av flygplan eller fartyg.
- Sabotage.

- 2.4 Om de(t) brott som ledde till beslutet om förverkande under punkt 2.2 ovan inte omfattas av punkt 2.3, ge en fullständig beskrivning av ifrågavarande brott (denna bör omfatta den brottsliga verksamheten i fråga [i motsats till exempelvis brottsrubriceringar]):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

- j) Förfarande som ledde till beslutet om förverkande

Ange följande avseende det förfarande som ledde till beslutet om förverkande (sätt kryss i relevant ruta eller rutor):

- a) Den berörda personen inställde sig personligen vid förfarandet.
- b) Den berörda personen inställde sig inte personligen vid förfarandet men företräddes av ett ombud.
- c) Den berörda personen inställde sig inte personligen vid förfarandet och företräddes inte av ett ombud. Det bekräftas att
- personen informerades personligen, eller genom en enligt nationell lagstiftning behörig företrädare, om förfarandet i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, eller
- personen har uppgivit att han/hon inte bestrider beslutet om förverkande.

- k) Omvandling och överföring av egendom

1. Om beslutet om förverkande rör specifik egendom, ange om den utfärdande staten tillåter att förverkandet i den verkställande staten verkställs i form av ett krav om inbetalning av ett penningbelopp som motsvarar värdet av denna egendom.

Ja

Nej

2. Om beslutet om förverkande rör ett penningbelopp, ange huruvida annan egendom än pengar som erhålls från verkställandet av beslutet om förverkande kan överföras till den utfärdande staten.

Ja

Nej

l) Alternativa åtgärder, inklusive frihetsberövande påföljder

1. Ange om den utfärdande staten medger att den verkställande staten tillämpar alternativa åtgärder, om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa beslutet om förverkande:

Ja

Nej

2. Om ja, ange vilka åtgärder som kan tillämpas (beskaffenhet och maximistraff):

Frihetsberövande. Maximitid:

Samhällstjänst (eller motsvarande). Maximitid:

Andra åtgärder. Beskrivning:

.....

m) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

.....

.....

n) Beslutet om förverkande bifogas intyget.

Underskrift av den myndighet som utfärdar intyget och/eller företrädare, som bekräftar att intyget är korrekt:

.....

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall):

1 Förslag till lag om ändring i lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder
dels att 3 kap. 1 § ska upphöra att gälla,
dels att 1 kap. 1 §, 2 kap. 3 § och 5 kap. 6 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna. Lagen tillämpas inte i förhållande till en medlemsstat om Europeiska unionen genom ett särskilt beslut har avbrutit tillämpningen av rambeslutet i förhållande till den staten.

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (*rambeslutet*), *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF om verkställighet av utevarodomar*¹. Lagen tillämpas inte i förhållande till en medlemsstat om Europeiska unionen genom ett särskilt beslut har avbrutit tillämpningen av rambeslut i förhållande till den staten.

I detta kapitel finns allmänna bestämmelser om en arresteringsorder.

I 2 kap. finns bestämmelser om förutsättningar för överlämnande.

I 3 kap. finns bestämmelser om särskilda villkor för överlämnande.

I 4 kap. finns bestämmelser om utredning och tvångsmedel vid det inledande förfarandet samt bestämmelser om att lagen i vissa fall inte *skall* tillämpas i

I 3 kap. finns bestämmelser om särskilda villkor för överlämnande *av en svensk medborgare*.

I 4 kap. finns bestämmelser om utredning och tvångsmedel vid det inledande förfarandet samt bestämmelser om att lagen i vissa fall inte *ska* tillämpas i förhållande

¹ Rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 om ändring av rambesluten 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, EUT L 81, 27.3.2009, s. 24 (Celex 32009F0299).

förhållande till Danmark och till Danmark och Finland.
Finland.

I 5 kap. finns bestämmelser om beslutsförfarandet vid överlämnande.

I 6 kap. finns bestämmelser om verkställighet av ett beslut om överlämnande och om beslut om bl.a. utvidgat överlämnande.

I 7 kap. finns bestämmelser om överförande av en frihetsberövande påföljd till Sverige.

I 8 kap. finns bestämmelser om återförande av personer som har överlämnats till Sverige och om tillstånd till transport genom Sverige.

2 kap

3 §

Överlämnande får inte beviljas

1. om en begäran, trots att den utfärdande myndigheten har beretts tillfälle att inkomma med komplettering, till form eller innehåll är så bristfällig att den inte utan väsentlig olägenhet kan läggas till grund för en prövning av frågan om överlämnande,

2. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt 3 kap. 1 och 2 §§ krävs för att överlämnande *skall* få beviljas,

3. om den eftersökte enligt 5 kap. 4 § *skall* överlämnas till en annan medlemsstat,

4. om den eftersökte *skall* utlämnas för brott eller om han eller hon *skall* överlämnas enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen, *eller*

5. om det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har uppställts vid utlämning eller överlämnande till Sverige.

2. om den utfärdande myndigheten inte lämnar sådana garantier som enligt 3 kap. 2 § krävs för att överlämnande *ska* få beviljas,

3. om den eftersökte enligt 5 kap. 4 § *ska* överlämnas till en annan medlemsstat,

4. om den eftersökte *ska* utlämnas för brott eller om han eller hon *ska* överlämnas enligt lagen (2002:329) om samarbete med Internationella brottmålsdomstolen,

5. om det enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken skulle strida mot ett villkor som har uppställts vid utlämning eller överlämnande till Sverige, *eller*

6. om det avser verkställighet av en frihetsberövande påföljd som har dömts ut efter en förhandling där den eftersökte inte var personligen närvarande och det inte har bekräftats i arresteringsordern att något av villkoren i artikel 4a i rambeslutet är uppfyllt.

5 kap**6 §**

Om garantier som avses i 3 kap. 1 och 2 §§ har lämnats av en utländsk myndighet, *skall* rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som enligt 4 kap. 7 § har tagits i beslag *skall* om möjligt meddelas av rätten i samband med beslutet i fråga om överlämnande av den eftersökte.

Om garantier som avses i 3 kap. 2 § har lämnats av en utländsk myndighet, *ska* rätten i beslutet om överlämnande ange att det är ett villkor för överlämnandet att garantierna kommer att uppfyllas.

Beslut i fråga om överlämnande av föremål som enligt 4 kap. 7 § har tagits i beslag *ska* om möjligt meddelas av rätten i samband med beslutet i fråga om överlämnande av den eftersökte.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2014. De nya föreskrifterna ska dock inte tillämpas i förhållande till en medlemsstat i Europeiska unionen som när ärendet inleds inte har genomfört rådets rambeslut 2009/299/RIF om verkställighet av utevarodomar.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 1 § och 3 kap. 11 § lagen (2009:1427) om erkännande och verkställighet av bötesstraff inom Europeiska unionen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff.

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (*rambeslutet*), ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF om verkställighet av *utevarodomar*¹.

3 kap

11 §

En verkställbarhetsförklaring får inte meddelas

1. om det för samma gärning meddelats dom eller beslut i Sverige eller i en annan stat och domen eller beslutet i den andra staten, vid ett fällande avgörande, har verkställts,

2. om gärningen helt eller delvis begåtts i Sverige och den inte motsvarar brott enligt svensk lag eller om en tillämpning av 35 kap. 7 § brottsbalken innebär att preskription inträtt,

3. om den dömda inte hade fyllt 15 år när brottet begicks,

4. om en sådan förklaring inte skulle vara förenlig med bestämmelser om immunitet,

5. om bötesstraffet har beslutats efter ett skriftligt förfarande och intyget *inte anger* att den dömda personligen eller genom behörigt ombud underrättats om sin rätt att bestrida samt om tidsfristen för detta, eller

5. om bötesstraffet har beslutats efter ett skriftligt förfarande och *det inte har bekräftats* i intyget att den dömda personligen eller genom behörigt ombud underrättats om sin rätt att bestrida samt om tidsfristen för detta, eller

¹ Rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 om ändring av rambesluten 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, EUT L 81, 27.3.2009, s. 24 (Celex 32009F0299)

6. om bötesstraffet har meddelats vid en rättegång där den dömda personligen inte inställt sig och intyget inte anger att denne personligen eller genom behörigt ombud informerats om förfarandet eller att den dömda har förklarat att han eller hon inte motsätter sig bötesstraffet.

6. om bötesstraffet har beslutats efter en förhandling där den dömda inte var personligen närvarande och det inte har bekräftats i intyget att något av villkoren i artikel 7.2 i-j i rambeslutet är uppfyllt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2014. De nya föreskrifterna ska dock inte tillämpas i förhållande till en medlemsstat i Europeiska unionen som när ärendet inleds inte har genomfört rådets rambeslut 2009/299/RIF om verkställighet av utevarodomar.

3 Förslag till lag om ändring i lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 1 § och 3 kap. 11 § lagen (2011:423) om erkännande och verkställighet av beslut om förverkande inom Europeiska unionen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap

1 §

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om för-verkande.

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om för-verkande (*rambeslutet*), *ändrat genom rådets rambeslut 2009/299/RIF om verkställighet av utevarodomar*¹.

3 kap

11 §

En verkställbarhetsförklaring får utöver vad som anges i 10 § inte meddelas om

1. det för samma gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande har meddelats dom eller beslut i Sverige eller i en annan stat och domen eller beslutet i den andra staten, vid ett fällande avgörande, har verkställts,

2. det enligt 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan svensk lag har meddelats beslut att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för beslutet om förverkande,

3. en sådan förklaring inte skulle vara förenlig med bestämmelser om immunitet och privilegier,

4. beslutet om förverkande har meddelats vid en rättegång där den mot vilken beslutet riktar sig inte varit närvarande och det *av intyget inte framgår*

4. beslutet om förverkande har meddelats vid en rättegång där den mot vilken beslutet riktar sig inte *var personligen* närvarande och det *inte har bekräftats i intyget att*

¹ Rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 om ändring av rambesluterna 2002/584/RIF, 2005/214/RIF, 2006/783/RIF, 2008/909/RIF och 2008/947/RIF och om stärkande av medborgarnas processuella rättigheter och främjande av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på ett avgörande när den berörda personen inte var personligen närvarande vid förhandlingen, EUT L 81, 27.3.2009, s. 24 (Celex 32009F0299).

- att denne personligen eller något av villkoren i artikel 8.2 e i Bilaga 5 genom behörigt ombud rambeslutet är uppfyllt, eller informerats om rättegången, eller
- att denne har meddelat att beslutet inte bestrids, eller

5. den gärning, som ligger till grund för beslutet om förverkande, helt eller delvis har begåtts i Sverige och inte motsvarar brott enligt svensk lag eller preskription har inträtt enligt 36 kap. 15 § brottsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2014. De nya föreskrifterna ska dock inte tillämpas i förhållande till en medlemsstat i Europeiska unionen som när ärendet inleds inte har genomfört rådets rambeslut 2009/299/RIF om verkställighet av utevarodomar

Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttranden över promemorian avgetts av Riksdagens ombudsmän, Svea hovrätt, Nacka tingsrätt, Linköpings tingsrätt, Malmö tingsrätt, Göteborgs tingsrätt, Justitiekanslern, Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Ekobrottsmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Kriminalvården, Statens institutionsstyrelse, Socialstyrelsen, Tullverket, Kustbevakningen, Kronofogdemyndigheten, Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet, Sveriges advokatsamfund och Föreningen Sveriges Kronofogdar.

Sveriges Domareförbund, Amnesty International och Civil Rights Defenders (tidigare Svenska Helsingforskommittén för mänskliga rättigheter) har inbjudits att lämna synpunkter men avstått.